

ELKE WEEK VERSCHIJNT EEN NIEUW COMPLEET VERHAAL

Cord Syster

genaamd
RAFFLES
DE GROOTE ONBEKENDE

DE TOEAREGS

15 cent.

„Laat de mitrailleur spreken“.

No. 1228.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal

Uitgave van den ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, Leidschegracht 72, AMSTERDAM.
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

DE TOEAREGS

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

EERSTE HOOFDSTUK.

VAN DEN REGEN IN DEN DRUP.

Vroeg in den morgen van een heeten dag, terwijl de zon reeds fel brandde op het roode woestijnzand, trok een troepje van drie ruiters, allen blanken, langs den karavaanweg, die uit het verste zuiden van de Sahara voert naar noordelijker gelegen streken. Afrika had in vroeger eeuwen een tienatal van deze routes, waarvan er op het oogenblik echter niet meer dan zes of zeven in gebruik zijn. Het kleine groepje trok thans voort langs een der voornaamste van deze wegen, die van Timboektoe voert naar Bisjara, aan den spoorweg gelegen, die aanvang neemt te Tugurt, in het zuiden van Algerië.

Wel niemand zal zich zulke wegen voorstellen als gebaande paden, en zij vertoonen niet de minste gelijkenis met een Europeeschen weg, zelfs niet in het achterlijkste gedeelte van den Balkan. Eigenlijk gezegd zijn het in het geheel geen wegen, want het zand ervan verschilt volstrekt niet van het zand dat men elders in de woestijn vindt, en deze karavaanroutes zijn niets anders dan verbindingen in rechte lijn telkens tusschen twee oases, waar men het allerontbeerlijkste vindt, dat zich in de woestijn laat denken — het kostelijke water.

Deze drie blanken waren Raffles, zijn onaf-

scheidelijke vriend Charles Brand en de trouwe reus James Henderson. Zij waren alle drie op paarden gezeten, en een kameel, vrij zwaar beladen, volgde gedwee, door zijn instinct geleid, hetwelk het dier gebod, in de nabijheid te te blijven van deze mannen, die hem voedsel en water moesten verschaffen.

De drie reizigers waren dien dag zeer vroeg, tegen half vier in den morgen, op weg getogen, van een kamp uit, dat op twee mijlen ten westen van de oase van In Sise was gelegen, op de westelijke grens van dat geheimzinnige, meeren-deels nog ondoorzochte gebied van Hoggar, dat slechts in naam aan het Fransche gezag is onderworpen en waar nog telkens stammen tegen dat gezag in opstand komen, onverschillig of zij den naam dragen van Senousi's Beni Hassan, Haoussa's of Touaregs. Ook de Chaamba's, uiterst strijdlustig en ontembaar, toonen zich in die streken nog altijd vijandig jegens het Fransche gezag en talrijk zijn de strafexpedities, die ook nu nog herhaaldelijk tegen die opstandelingen moeten worden ondernomen, van een der wijd uiteen liggende Fransche posten uit, waar zich meestal slechts een klein garnizoen op houdt, voor het overgrootste deel bestaande uit

Marokkanen en betrouwbare Arabieren, maar welker soldaten helaas meestal niet bestaan uit de elite van het Fransche leger. De regeering te Parijs is wel genoodzaakt, haar toevlucht te nemen tot allerlei verdachte elementen, die als laatste redmiddel zich komen aanmelden als hetgeen in Nederland koloniale worden genoemd — vrijwilligers dus, die voor eenige jaren teekenen, en voor dien tijd afstand doen van alles wat naar westersche beschaving zweemt.

Op het tijdstip waarop dit verhaal een aanvang neemt, hadden de reizigers reeds vier uren aan één stuk doorgereden, en Raffles besloot thans rust te nemen, in de schaduw van een heuvelreeks, bestaande uit granietrotsen van grilligen vorm en hier en daar zoo steil, dat zij volkomen onbeklimbaar waren.

Een klein stroompje bracht wat koelte, tusschen van een boschje palmboomen, het dook plotseling ergens op, en het verdween een eind verder even plotseling weer in den bodem, op een geheimzinnige wijze, die nog steeds niet goed verklaard is, ook niet door degenen die dit gedeelte van Afrika door en en door kennen — dit wil zeggen de militairen, die er door hun plicht en de harde noodzaak heen worden gedreven.

Het was wel een verrukkelijk verblijf, na die lange rit in de brandende zon, en Raffles besloot hier minstens eenige uren te vertoeven, tot de felste hitte weder voorbij zou zijn, want het leek schier onmogelijk, op het midden van den dag zich weder tewagen in die laaiende hel van zonnegloed, koperrood zand, en schroeienden wind.

Vol welbehagen strekten zij zich uit, na de paarden te hebben ontzadeld, en den kameel van zijn vracht te hebben ontdaan, nadat het dier gehoorzaam was geknield. Toen zij thee hadden gedronken, welke Henderson in een oogwenk had gezet — „het water kookte in die hitte bijna vanzelf”, zooals de reus glimlachend verzekerde, en hunne pijpen hadden opgestoken, begon Brand peinzend:

„Ik ben benieuwd, of alles zoo ongestoord zal blijven gaan als tot dusverre. Eigenlijk verbaast het mij, dat de Chaamba's, wier schatten wij hebben geroofd, ons niet verder hebben nagezet!”

„Jij zoudt anders de laatste moeten zijn, Brand, om je hierover te verwonderen, want jij was het, die de rijdieren hebt neergeschoten onder drie van de vijf woestijnrovers, die ons wilden achtervolgen, nadat wij in hun kamp een groot gedeelte van den buit, dien zij in den loop der jaren hadden bijeengegaard, hadden weten te veroveren! Het was een gelukkige omstandigheid, dat het kamp geheel verlaten was door de roovers, die juist uittrokken op een

nieuwen plundertocht, toen wij hun kamp bereikten, en die slechts vijf mannen ter bewaking hadden achtergelaten, en zeker niet van de moedigste. Het spreekt vanzelf, dat die mannen zonder rijdieren tot machteloosheid waren gedoemd!”

„Maar hun makkers dan? Waarom hebben die niet aanstonds de achtervolging opgenomen, zoodra zij waren teruggekeerd van hun strooptocht?”

„Mijn waarde — als een Chaamba-roover er met zijn makkers op uit trekt om buit te verzamelen en de vreedzame karavanen aan te vallen, dan rekent hij er op, minstens vijf of zes dagen uit zijn kamp te blijven. Dat is zeker ook nu gebeurd. Ik neem aan, dat een van de achterblijvers hen is achterna gegaan, om hen te waarschuwen — maar zelfs in dat geval hadden wij toch een nuttigen voorsprong van minstens twee dagen op hen, en dat lijkt mij ruimschoots voldoende! Hoe moesten zij ook weten waar wij ons bevinden?”

„Nu, dat lijkt mij gemakkelijk genoeg!” antwoordde Brand. „Zij moeten wel hebben begrepen dat wij de gewone karavaanroute zouden volgen, die ons tenslotte in de streek der Fransche posten moet brengen, en tenslotte in In Salah, waar je tegenwoordig al evenveel reisgelegenheid vindt, als in het hartje van Frankrijk.”

„Neem mij niet kwalijk, maar dat lag niet zoo stellig voor de hand! Wij hadden evengoed langs de tegenovergestelde helling van het Ifoghas-gebergte weder in zuidelijke richting kunnen trekken, om op die wijze de Niger te bereiken, en daarmede een gebied, bezaaid met kleine en groote dorpen, waarheen zij zich stellig niet zouden durven begeven. Neen Brand, in dat opzicht gevoel ik mij volkomen veilig!”

„En toch — en toch — ik wilde dat wij weder te Londen terug waren!” hernam Brand hoofdschuddend. „Er is iets dat mij zegt, dat wij nog lang niet alle gevaren te boven zijn, en ik betreur het voor de zooveelste maal als een onherstelbaar verlies, dat onze vliegmaschine totaal vernield is in het dorp van dien braven Sheik, Timissarrar, dat door de Chaamba's werd overvallen en dat wij hebben helpen verdedigen.”

„Tegen het noodlot valt nimmer te strijden, Brand!” hernam Raffles eenvoudig. „Als wij dit alles hadden willen vermijden, dan hadden wij ook nooit hulp moeten bieden aan den Zweedschen Afrikavorscher, Professor Ekvall, die er op stond, een onderzoekingsstocht te ondernemen naar een stad, die volgens hem nog moest bestaan in het zuiden van den Tanesruft, en waar-

van wij dan ook inderdaad eenige overblijfselen hebben gevonden."

"Je weet wel dat ik daar geen spijt van gevoel!" hernam Brand op zachten toon. „Waar zouden hij en zijn dochter zich thans bevinden?"

"Als alles goed is gegaan, waaraan ik niet twijfel, zeker reeds in Ain Tadjenout, of vier dagreizen van hier, verder in het noorden."

"Ik wilde dat wij ons niet van dien braven man en van zijn dochter Inge gescheiden hadden," vervolgde Brand met afgewend gelaat.

Raffles keek hem een oogenblik met een half medelijdenden, half spottenden blik aan, en zeide toen:

"Ik denk dat je beklag meer de dochter dan den vader betreft. O, ik maak je er volstrekt geen verwijt van, het is zeer begrijpelijk dat je je aangetrokken hebt gevoeld tot dat dappere, mooie meisje, dat haar vader durfde vergezellen naar de verschrikkelijke zandvlakten, die wij thans gelukkig achter ons hebben gelaten, en die bezaaid is met skeletten van mensch en dier. En toch blijf ik er bij dat ik goed gehandeld heb. Ik was nu eenmaal vast voornemens, die bloed-dorstige Chaamba-roovers, die ons waren komen overvallen, duchtig te straffen, en hun van een deel van hun buit te berooven. Kon ik daar professor Ekvall en zijn dochter bij laten toezien? Je zult wel erkennen dat zoiets onmogelijk was! Ik had den geleerde te Londen mijn vliegmaschine en mijn hulp aangeboden, ik heb hem naar de plek gevoerd waar hij het overschot van zijn geliefde stad kon bewonderen, wij hebben hem en zijn dochter beschermd tegen allerlei gevaren — en meer konden zij niet verlangen, van het oogenblik af, dat ik hen in veiligheid wist op den Franschen post Timmissao.

"Zij wisten immers toch wel wie je was!" zeide Brand op gedempten toon.

"Reden temeer om hen geen getuige te doen zijn van mijn kleine onderneming," hernam Raffles kortaf. „Zij zouden mij maar gehinderd hebben — je hebt trouwens zelf gezien, dat die tocht naar het kamp van de Chaamba's lang niet zonder gevaar was. En beken nu maar, dat het heel vreemd geklonken zou hebben, indien ik tot het jonge meisje had gesproken: „Miss Inge, ik, John Raffles, ben voornemens op roof uit te gaan. Mag ik het voorrecht hebben, u bij dat tochtje uit te noodigen?"

"Wij hadden hen op ons kunnen doen wachten!" hernam Brand koppig.

Raffles zag hem hoofschuddend aan, en hernam na eenige oogenblikken te hebben gezwegen:

"Brand, je bent niet onbevooroordeeld! Je

plotseling ontwaakt gevoel voor dat jonge meisje speelt je parten! Bedenk toch eens het gevaar, dat zij tijdens onze afwezigheid hadden kunnen loopen! Neen, ik deed er goed aan, hen met onze beide trouwe gidsen uit het dorp Timissao weg te zenden, en ik weet dat zij nu in veiligheid zijn."

Brand zweeg. Raffles had gezinspeeld op een gevoel van diepe genegenheid, dat tijdens de moeilijke reis in het hart van den jongeman was ontstaan voor het dappere Zweedsche meisje, dat haren verstrooiden, geleerden vader, niet alleen had willen laten trekken naar die onherbergzame streken, waar hij door allerlei gevaren omringd zou zijn. Zij had hem reeds vergezeld naar de binnenlanden van Australië en van Engelsch-Indië, ook de Afrikaansche woestijn schrikte haar niet af.

Zou hij haar nu nog ooit terugzien? Zeer waarschijnlijk nooit! Zijn hart had er vele dagen lang pijn van gedaan, en slechts langzaam kwam er een berusting over hem en deed hem het onvermijdelijke aanvaarden.

Maar nog menigmaal zag hij in den droom het regelmatige, mooie gezichtje voor zich met de groote open, grijze oogen, en den lachenden mond. En hij troostte zich met de gedachte, dat professor Ekvall zeer bekend was, en dat het hem later niet zoo moeilijk zou vallen hem terug te vinden — hem en de bevallige Inge, wie hij eenmaal reeds het leven had kunnen redden, toen een leeuw haar dreigde te bespringen.

En nu zwegen de drie mannen langen tijd, en genoten van die heerlijke rust na den moeilijken rit. Het was bijna drie uur in den middag, toen zij tenslotte de paarden weder zadelden, die zich te goed hadden gedaan aan het korte gras, dat tusschen de palmboomen groeide en den kameel weder belastten met de kisten en zakken waarin zich de juweelen en het goud bevonden, hetwelk zij acht dagen geleden op de Chaamba-roovers hadden buit gemaakt.

En terwijl hij zich weder in het zadel wierp, bedacht Brand zuchtend dat de verongelukte vliegmaschine, onherstelbaar vernield in een woedenden storm, en geheel en al afgemaakt door een reusachtigen leeuw, die de draagvlakken verscheurd had, hun van deze plek binnen een enkelen dag weder naar Londen had kunnen terugvoeren.

En wie weet, welke gevaren hen thans nog bedreigden.

Zij legden de twee mijlen, welke hun nog van In Sise scheidden, in ruim een uur tijds af, en daar lag de kleine Fransche post, aan den zoom van een palmbosch, omgeven door een hoogen

aarden wal, ongeveer zooals zij dien rondom Timmissarrar hadden gevonden, maar hooger en steviger.

Een paar mijlen meer oostelijk verhieven zich, in een soort van paarsen nevel, de toppen van de Adrar Nahlet, een afzonderlijk liggend bergmassief, dat zonder den minsten overgang uit de zandvlakte oprijst. Ook dit verschijnsel voeren vele geleerden aan als een bewijs voor hunne stelling, dat zich duizenden eeuwen geleden op die plek een vruchtbaar land moet hebben bevonden, hetwelk door ontzaglijke zandverstuivingen, in omvang gelijkstaande met den Zondvloed, ten onder is gegaan.

De drie ruiters zagen duidelijk op den walkruin een paar schildwachten langzaam op en neer loopen, gekleed in hun witte burnous, wijde broek en kaplaarzen, den hoofddoek om het hoofd gewikkeld.

Als zij elkander naderden stonden zij een oogenblik stil, schenen naar het oosten te turen, en hervatten dan weder hunne wandeling.

Eenige minuten later stonden zij voor de vrij zware houten poort in den wal, en onmiddellijk kwamen de schildwachten met geveld geweer toeloopten. Het waren Senoussis en zij behoorden klaarblijkelijk tot het garnizoen van den post.

Toen zij de vreemdelingen als blanken herkenden, riepen zij een paar woorden naar omlaag.

en een kort oogenblik daarna verscheen er een jong, gebruid gezicht, en toen wipte de luitenant van de Spahis, gekleed in een witte uniform en met den witten helm op het zwarte haar op de borstwering, keek een oogenblik zeer verbaasd naar het troepje en vroeg toen in 't Fransch:

„Wie zijt gij?”

„Permitteer dat ik mij voorstel, luitenant,” begon Raffles, diep zijn linnen hoed afnemend. „Graaf Palmhurst uit Londen, zijn vriend Brunt, zijn chauffeur James. Terug van een onderzoekstocht in zuidelijk Hoggar, en Uw gastvrijheid inroepend voor dezen nacht en misschien nog een enkelen dag, teneinde onze krachten te herstellen!”

De Fransche luitenant had verbaasd naar deze verklaring geluisterd, en salueerde bij wijze van groet.

En toen zei hij langzaam, zijn lichtblauwe oogen beurtelings op de drie mannen gericht:

„Gij roept mijn gastvrijheid in, mijne heeren, en ik wil ze u wel verleen, als commandant van deze post. Maar helaas — gij zult mij later daarom niet roemen, denk ik, en ik geef u dan ook den raad, ijlings verder te gaan, want vanmorgen heeft een betrouwbaar boodschapper mij gerapporteerd, dat een bende opstandige Haoussa's voornemens is, nog dezen nacht een aanval op den post te ondernemen!”

TWEDE HOOFDSTUK.

DE TOEAREGS.

Raffles wisselde een snellen blik met Brand, en de jongeman begreep er onmiddellijk de beteekenis van.

Zij hadden een moeilijken tocht achter den rug, een tocht van acht dagen dwars door de woestijn, zij meenden hier het veilige gebied te hebben bereikt, met den zoo moeilijk verworven buit, en nu werden zij ontvangen met het bericht dat de post misschien nog dienzelfden nacht zou worden aangevallen door een bende inboorlingen, wier wreedheid en bloeddorst zij maar al te goed kenden.

„Blijven of verder gaan, Brand?” vroeg Raffles kortaf.

„Natuurlijk blijven!” antwoordde de jongeman even lakoniek.

„Ik heb geen ander antwoord van je ver-

wacht — het zou de grootste lafheid zijn, de kleine bezetting, die het zwaar te verduren zal hebben, nu aan haar lot over te laten!”

Deze weinige woorden waren in het Engelsch gewisseld, welke taal de jonge luitenant niet scheen te verstaan, want hij keek een weinig wantrouwend, maar zijn jong gelaat helderde dadelijk op, zoodra Raffles zich in het Fransch weder tot hem wendde en zeide:

„Luitenant, een Fransche post op deze hoogte is meestentijds niet sterk bezet. Wij hebben voortreffelijke geweren en nog heel wat munitie. De eene dienst is den anderen waard — als gij ons huisvesting verleent, dan zijn we verplicht u onze hulp aan te bieden! Neemt gij ze aan?”

De postcommandant scheen een oogenblik te

aarzelen, en zijn oogen schitterden, toen hij ten antwoord gaf:

„Graaf, dat verzoek is een echten Engelschman waardig! Ik weet eigenlijk niet juist, of ik zoodoende mijn instructies niet overschrijd — aan den anderen kant is het mij ook niet duidelijk hoe ik u zou kunnen beletten, binnen de wallen van mijn post te komen! Liet ik u er buiten, dan zou ik u aan het grootste gevaar blootstellen, door de Haoussa's te worden verrast en te worden afgemaakt — en dat zou mij zeer leelijk staan tegenover voormalige bondgenooten! Misschien hebt gij zelf wel deelgenomen aan den grooten oorlog?”

„Alle drie, luitenant!” antwoordde Raffles glimlachend. „Mijn vriend en ik als vliegers, deze reus hier als artillerist. Wij kennen de vlakten van Vlaanderen evengoed als het gebergte bij Verdun!”

„Open de poorten!” schreeuwde de luitenant. „Gij zijt mij welkom — en ik hoop dat gij mij een vriend zult wezen!”

De beide helften van de zware houten deur, waarop scherpe ijzeren pennen waren geslagen, openden zich, de kleine stoet trok binnen, en dadelijk werden de deuren weder gesloten!

De post van In Sise was niet zeer groot, en het geheele fort besloeg nauwelijks een kilometer in het vierkant. Het was aan alle zijden omringd door een aarden wal. In het midden, op een natuurlijke hoogte, was het houten commandohuis, en daaraan grensde het blokhuis voor de kleine bezetting, die uit slechts een halve compagnie bleek te bestaan, waarvan tachtig inlandsche soldaten en de rest blanken. Van die rest waren er acht Franschen, en de overige waren vreemdelingen — Spanjaarden, Italianen en zelfs een Oostenrijker.

Wanneer men op de waranda van het commandantshuis stond, kon men, over de wallen heen, de vlakte in alle richtingen overzien.

Het eigenlijke fort dat er aan grensde, was uit hout opgetrokken, met leem bestreken. Het had een volkomen plat dak, door een stevige borstwering omgeven en door vier gaten daarin staken de loop van even zooveel mitrailleurs. Weer een eind verder lagen de stallen voor de paarden en kameelen en een soort van houten loods, bestemd voor de Inlandsche manschappen.

En zeer duidelijk was de onrust te merken, die op dat oogenblik in het kamp heerschte. Mannen liepen op en neer met kisten ammunitie, en boven op het platte dak brachten soldaten hunne mitrailleurs in stelling, smeerden het mechanisme, en keken de kisten na met de lange patroonbanden erin. Anderen onderzochten de

wallen, vulden de plekken waar zich gaten hadden gevormd, opnieuw met natte klei aan, en wierpen nu en dan onder het werk een blik op de vlakte in de richting vanwaar men het gevaar verwachtte.

Het fort bleek een klein zoeklicht te hebben, dat draaibaar was, en ook hier waren mannen bezig, de batterij te beproeven en alles in gereedheid te brengen, om den aanval af te slaan.

Raffles had dit alles met een enkelen blik opgemerkt, en wendde zich nu tot den luitenant met de vraag:

„Heeft uw zegsman u niets kunnen mededeelen omtrent de getssterkte van den vijand?”

„Vermoedelijk zal hij met niet minder dan vijfhonderd man aanvallen!”

„Vijfhonderd!” riep Brand verschrikt uit. „Maar dat is een geheele legermacht! Hoe groot is uwe bezetting?”

„Honderd vier man, mijnheer!” antwoordde de Franschman. „Maar laten wij hier niet blijven en doe mij de eer aan, met mij te dineeren. Ik wilde juist aan tafel gaan. Gij zult echter genoeg moeten nemen met mijn schralen kost, want gij begrijpt wel — men kan niet te veel eischen stellen in deze buurt! Maar laat mij beginnen met mij aan u voor te stellen — ik ben luitenant de Saint Aubrey, van het derde regiment Spahis, en pas twee weken hier gedetacheerd. Laat ik eerlijk zijn, ik had erom verzocht. Er kunnen zich omstandigheden voordoen waarin een man juist behoefte heeft aan... afleiding, en ook eenzaamheid! Nu, beiden vindt men hier in overvloed, althans in het begin!”

Het gelaat van den jongen Franschman had een melancholieke, bijna sombere uitdrukking gekregen, en Raffles en Brand begrepen wel, dat er iets in zijn leven moest zijn voorgevallen, hetwelk hem naar dezen verafgelegen post had gedreven. Zij wachtten er zich echter wel voor, een onbescheiden vraag te stellen, maar haastten zich, den luitenant te volgen, nadat men hun voor dien nacht — ofschoon er van slapen zeer zeker wel geen sprake zou zijn — een afzonderlijk hokje had aangewezen, met drie matrassen, hetwelk met wat goeden wil een kamer genoemd kon worden, en dat in een soort loodsje gelegen was, grenzend aan het blokhuis.

Een korporaal, Latour geheeten, bleek als hofmeester te fungeeren, en droeg de eenvoudige spijzen binnen — een koolsoep, een reerug, en een soort van aardknollen, die wel wat gelijken op onze aardappelen, maar veel zoeter zijn. De luitenant schonk een glas wijn, ter eere van zijn gasten, en hij bleek een voortreffelijk prater te zijn, die zijn moeilijke taak liefhad, en zeer veel

wist te verhalen van het leven in de woestijn, met zijn telkens dreigende gevaren.

En toen hij gereed was, leunde hij achterover in den eenvoudigen rieten leunstoel, keek Raffles met zijn heldere oogen aan, en deed toen plotseling een vraag, welke Raffles half en half verwachtte, en die hem niettemin verontrustte: „Mag men weten wat het doel van uw reis was, graaf?”

„Een onderzoekingsstocht, louter als amateurs, luitenant!” antwoordde Raffles.

De Saint Aubrey keek Raffles een oogenblik aandachtig aan, alsof hij ergens over nadacht en hernam toen plotseling:

„Vier dagen geleden reisde hier een oude Zweedsche geleerde door, die vergezeld was van zijn dochter, een heel mooi meisje. Zij bleven slechts een enkele nacht, en verzochten mij een geleide tot den volgenden post, in het noorden gelegen. De oude heer, die een weinig verstrooid en knorrig scheen te zijn, sprak aan mijn tafel bij herhaling over een reisgezelschap, dat hij had gehad. Ik kreeg den indruk dat zijn dochter dat niet aangenaam vond. Zoudt gij hen bijgeval gekend hebben? Zijn naam was professor Lars Ekvall!”

Een ondeelbaar oogenblik aarzde Raffles.

Wat wist deze luitenant? Had de professor gebabbeld? Had hij zijn naam genoemd? Dat leek heel onwaarschijnlijk, want in dat geval zou de Saint Aubrey zeker wel anders zijn opgetreden. Al was Raffles volstrekt niet ijdel — dat men Franschman kon zijn en den naam van John Raffles nimmer gehoord had, klonk al zeer onwaarschijnlijk!

En toen antwoordde hij, alsof het een zaak van geen betekenis was:

„Ik heb hen ontmoet — in de buurt van El Mabruk, luitenant.”

„Maar, stil eens — dat is zonderling! Die geleerde sprak van een vliegtuig! Hij zou met zulk een toestel hier zijn gekomen, en hij raaskalde — hij zou den tocht van Londen naar El Mabruk in ruim anderhalven dag hebben volbracht. Zijn dochter werd er onrustig van, dat verzeker ik u. Misschien was de goede man niet wel bij het hoofd. Zulke dingen gebeuren hier, graaf! De onuitstaanbare hitte verwekt menigmaal krankzinnigheid bij degenen die haar niet kunnen verdragen.”

Raffles gaf niet dadelijk antwoord. Hij bestudeerde aandachtig het gelaat van den jongen luitenant en het kwam hem voor alsof deze nog iets achter hield, iets verzweg, iets trachtte uit te vorsch.

Intusschen het diende tot niets, de zaak van

de vliegtuig te verzwijgen, nu het vaststond, dat professor Ekvall dit toestel had vermeld. En na eenige oogenblikken antwoordde hij bejaard:

„Er is een ongeluk geschied met een vliegtuig, niet bij El Mabruk, maar bij de muren van Timmissarar.”

De luitenant, die zich juist een sigaret had opgestoken, legde langzaam het zwavelhoutje neer, en keek Raffles strak aan. Zijn stem had een anderen klank, toen hij vroeg:

„Geloof gij dat de professor de waarheid sprak, en met dat toestel binnen anderhalven dag van Londen daarheen vloog?”

„Ik geloof het niet, luitenant — ik weet het zeker!”

„Maar hij kan dat toestel toch onmogelijk zelf bestuurd hebben!”

„Dat deed ik, luitenant de Saint Aubrey! Dat van die ontmoeting is niet volkomen juist. Ik en mijn beide vrienden hier brachten hem van Londen naar het hartje van de Sahara, waar hij een wetenschappelijk onderzoek wilde instellen!”

Een oogenblik zagen de beide mannen elkander scherp aan. En wat de luitenant dan misschien ook vermoedde — dat de man daar tegenover hem John Raffles was, wist hij heel zeker niet, dat was duidelijk te zien aan de uitdrukking van zijn gezicht, dat alleen maar verwondering en ongeloof te kennen gaf, en misschien ook een weinig wantrouwen.

Brand zat op heete kolen. Hij kon zich den loslippigen professor voorstellen, zooals die hier aan deze zelfde tafel gezeten had, vier dagen geleden, terwijl de arme Inge alles in het werk stelde om te beletten dat haar vader zijn mond zou voorbij praten en den naam van John Raffles zou noemen, met wien hij al dien tijd had verkeer, zonder zich blijkbaar in het minst te bekommeren om wat hij deed of gedaan had.

Ook hij bemerkte wel dat de luitenant nog alleen maar verbaasd was, en een weinig achterdochtig.

De Saint Aubrey begon het eerst weer te spreken. Hij schudde langzaam het hoofd, toen hij zeide:

„Maar dat klinkt ongelooflijk, graaf! Gij hebt dus beslag weten te leggen op een vliegtuig, die ongeveer zeshonderd kilometers per uur moet kunnen afleggen?”

„Zevenhonderd, luitenant!” antwoordde Raffles, op zijn beurt een sigaret aanstekend, die de korporaal hem had gepresenteerd.

De Saint Aubrey gaf een schreeuw van verbazing, staarde Raffles met wijdegeopende oogen aan.

„Maar wie leverde u dan toch die wonder-machine? Ik hoorde wel eens vaag spreken over zulk een toestel — maar — nu, dat doet er ook niet toe!”

Er kwam een flauwe glimlach om de lippen van Raffles toen hij sprak:

„De man die haar bezat, stond haar mij tijdelijk af, luitenant! Het spijt mij genoeg dat het toestel is verongelukt. Ik weet niet goed hoe ik dit zal moeten uitleggen aan — den eigenaar! Sprak de professor veel over zijn mislukte onderneming?”

De luitenant bemerkte wel, dat zijn gast liever van onderwerp wilde veranderen, en daar hij een hoffelijk man was, wilde hij reeds op het nieuwe onderwerp ingaan, toen de deur werd opengeworpen, en een sergeant binnenstormde, die zich nauwelijks den tijd gunde om in de houding te gaan staan, en met trillende stem uitriep:

„Daar zijn zij, luitenant! Zij zijn door den grooten kijker duidelijk te zien. Binnen een uur kunnen zij hier zijn!”

De Saint Aubrey was haastig opgesprongen, en gaf op gedempten toon de laatste bevelen. En Raffles zeide rustig:

„Beschik over ons, luitenant, alsof wij eenvoudige soldaten waren. Wij hebben zelf onze wapens — gij behoeft niets anders te doen dan ons onze plaatsen aan te wijzen. Ik maak er u opmerkzaam op, dat mijn vriend Brunt een vermaard scherpschutter is, en op tweehonderd meter afstand, onfeilbaar zijn man neerlegt!”

„Dan zal mijnheer er misschien niets op tegen hebben, als ik hem op een gevaarlijke plek zet?” vroeg de Saint Aubrey aan Brand.

„Niet in het minst luitenant!” antwoordde deze kalm. „Ik heb in Vlaanderen herhaardelijk urenlang in mijn eentje in de takken van een boom gezeten, en ik verzeker u dat het daar niet heel erg veilig was!”

„Naar buiten dan!” riep de luitenant uit. „En laten wij den hemel bidden, dat wij er onze huid bij redden. Vijfhonderd man tegen honderd — de partijen zijn wel wat ongelijk! Maar gelukkig hebben wij mitrailleurs — en die heeft de vijand niet!”

Allen stormden naar buiten, bereikten de voorgaanderij, en tuurden van die verheven standplaats uit over de vlakte. Brand had een voortreffelijke kijker, en toen hij dien voor het oog had gebracht, en er even door had gekeken, stond zijn gelaat ernstig, toen hij zeide:

„Het is maar al te waar, luitenant, de troep die daarginds van de zijde der bergen nadert, is op zijn minst vijfhonderd man sterk. Zij zijn

allen bereiden, en hun rijdieren zijn paarden en kameelen. Hebben die roovers goede wapenen?”

„Ja helaas, mijnheer!” antwoordde de Saint Aubrey en er verscheen een uitdrukking van verbittering op zijn jong, knap gelaat. „Ik kan u wel zeggen dat wij Franschen het hier veel gemakkelijker zouden hebben, als die woestijnroovers niet op geregelde tijden werden voorzien van uitstekende geweren door Duitsche fabrikanten, en niet alleen door Duitschers, maar ook door . . .”

Hij hield plotseling verschrikt op, maar Raffles beëindigde kalm den zin:

„Ook door Engelsche handelaars, luitenant! Gij laat u door uw hoffelijkheid verleiden, hen niet te noemen, maar ik weet dat het zoo is, en ik betreur het. Ik keur het ten sterkste af, dat er repeteergeweren en patronen worden geleverd aan deze wreede Touaregs, die ze tegen blanken gebruiken. Ik ga verder. Ik wil u niet verhelen, dat ik in den strijd tusschen Krim en de Franschen niet volkomen aan de zijde van uw landgenooten sta. Naar mijn inzien doet die man niet anders dan zijn land tegen vreemde indringers verdedigen. Maar zelfs in dit geval keur ik het af, dat zelfs vreemdelingen uit winstbejag de Rifbewoners van wapens voorzien. Naderen zij snel, Brand?”

„Als zij zoo door blijven gaan, kunnen zij zeker binnen een half uur op schotsafstand zijn.”

Intusschen had De Saint Aubrey den toestand opgenomen. De vlakte, waarover de aanvallers kwamen aanzetten, vertoonde hier en daar kleine onffenheden, terreinplooiën, lage heuvels, die den aanvaller dekking zouden kunnen bieden.

En hij zou hier zeker gebruik van maken, indien hij ze zonder te groote verliezen wist te bereiken.

Waarschijnlijk zou hij wachten, tot de duisternis geheel gevallen was, en dan pas die stellingen innemen, om misschien vandaar uit een aanval te ondernemen.

Het was nieuwe maan, en de vlakte zou dus slechts zeer flauw verlicht zijn.

Hij dacht blijkbaar overluid, toen hij tusschen de tanden bromde:

„Acht of tien malen heb ik aan het hoofdkwartier In Salah verzocht, mij aan een goede schijnwerper te helpen — men schijnt daarginds te gelooven, dat het evengoed zonder die voorwerpen gaat! Ik zou heel wat geven als ik er thans een bezat!”

„En ik zou u willen helpen, en het ook kunnen, luitenant, als mijn eigen zoeklicht niet reddeloos vernield ware tijdens den strijd tegen de Chaamba's op de wallen van Timmissarrar!” zeide Raf-

fles. „En toch zou het van onberekenbaar nut zijn, de vlakke zooveel mogelijk te kunnen verlichten.”

„Zouden wij geen vuren kunnen ontsteken op de toppen der vlaggestokken en enkele palmen van den kruin ontdaan?” riep Brand plotseling uit.

De luitenant wendde levendig het gelaat naar hem toe en riep uit:

„Maar dat is een uitstekend denkbeeld mijnheer, dat wij zoo spoedig mogelijk ten uitvoer zullen brengen. Wij hebben hier vaten met pek in overvloed, bestemd om de wanden te breeuwen, en wij zullen onmiddellijk aan het werk gaan.”

Een oogenblik daarna klonken links en rechts bevelen, de spahi's traden aan, zij werden op geregelde afstanden langs den aarden muur

geposteerd, en de mitrailleurs werden in stelling gebracht.

Vlug als apen klommen eenige inlandsche soldaten in drie of vier palmboomen, hakten er den kruin af en bevestigden in de plaats daarvan dikke bossen gras, stekelig en droog, die met teer rijkelijk besprengeld waren.

Vijf van deze fakkels richtte men op, drie aan de zijde, waar denkkelijk de hoofdaanval zou plaats hebben, en twee op de flanken, teneinde ook te weerszijden de aanvaller zoo goed mogelijk te kunnen onderscheiden. Luitenant de Saint Aubrey besloot echter met het aansteken dezer reusachtige toortsen zoolang mogelijk te wachten.

Alles was voor de verdediging gereed, en men kon niets anders doen, dan den loop der gebeurtenissen afwachten.

DERDE HOOFDSTUK.

EEN GEVECHT MET EEN ONVERWACHTEN AFLOOP.

De zon nijgde reeds naar de kim, als een reusachtige, vuurroode schijf, omgeven door een zacht violet schijnsel, toen de aanvallers, die onder het oprukken hunne beide flanken hadden ontplooid, en nu in een zeer breed, maar ondiep front opmarcheerden, reeds zeer duidelijk zichtbaar waren met het bloote oog.

Zij bevonden zich toen op nauwelijks twee kilometers afstand van de post.

En zij wisten blijkbaar uitstekend, dat er zich op dien post geen grof geschut bevond, anders zouden zij zeker niet gewaagd hebben, aldus onbeschermd voort te trekken over de vlakke.

„Twee snelvuur-kanonnen van 75 mm.” zeide de Saint Aubrey op bitteren toon tot Raffles die nog altijd naast hem stond, „en ik verzeker u dat wij heel wat minder last van dat gespuis zouden hebben!”

„Wat weerhoudt het Fransche legerbestuur, u die twee kanonnen te verschaffen, luitenant?” vroeg deze.

„De vrees, graaf, dat de Touaregs die op ons zouden kunnen veroveren, en dan in het bezit zouden komen van een machtig wapen!” antwoordde de Saint Aubrey met een kort lachje. „Zie, een gedeelte van hen zwenkt reeds af naar onze slecht beschutte vleugels, zonder dat we iets hebben kunnen doen om het te beletten!

Zou ik de fakkels reeds doen ontsteken?”

„Ik zou het u sterk ontraden, luitenant!” antwoordde Raffles. „Het is nog lang niet duister, en langer dan eenige uren zullen die bossen droog gras zeker niet kunnen branden.”

Op dat oogenblik ging de blik van den luitenant naar Brand, die zich dicht bij den uitgangspoort op een soort verhooging een kleine stelling had gebouwd, door op den wal de toppen neer te leggen, die zooeven van de palmboomen waren weggekapt, en zich daarachter te verschuilen. De jongeman bracht op dat oogenblik juist het geweer aan den schouder en scheen zorgvuldig te mikken.

„Wat doet hij?” zeide de luitenant verwonderd. „Hij zal op dien afstand toch niet willen schieten? De schobbejakken zijn nog minstens achthonderd meter hier vandaan!”

„Hij zal u zelf aanstonds het antwoord wel geven luitenant!” zeide Raffles glimlachend.

Kort en scherp als een zweeps slag klonk juist op dat oogenblik het schot. De Saint Aubrey, die zijn kijker voor het oog had gebracht, zag een man uit de dichtstbijzijnde groep de armen ten hemel strekken, een beweging maken, als wilde hij den bult van zijn kameel omhelzen, en toen van zijn rijdier omlaag glijden.

„Dat grenst aan 't wonderbaarlijke!” riep hij uit.

Nogmaals vuurde Brand — een tweede woestijnroover volgde het lot van zijn makker, terwijl zijn paard op de achterbeenen ging staan, en toen klonk er daarginds een luid gebrul van woede, allen zetten hunne rijdieren zooveel mogelijk aan, om dekking te zoeken, en toen klonk de bevelende stem van de Saint Aubrey, die riep:

„Laat de mitrailleurs vuren!”

Onmiddellijk begonnen de mitrailleurs te knetteren, bediend door de geoefende manschappen en acht of tien Chaamba's hadden reeds in het zand gebeten, voor de overigen zich in veiligheid hadden kunnen brengen achter een terreinoneffenheid, zoo hoog, dat alleen de bulten der kameelen heel even zichtbaar waren. Maar ook die verdwenen spoedig toen de berijders de dieren hadden doen knielen.

De vijand had zijn vleugels echter inmiddels zoozeer ontplooid, dat die onbereikbaar waren geworden en zich een kwartier later rechts en links van den post bevonden, juist even buiten schotsafstand.

Op dat tijdstip verdween de zon juist achter de kim.

Binnen een kwartier, zooals steeds in de keerkriegen, zou het volkomen duister zijn, want een werkelijke schemering vindt men in die streken niet.

Wel werden er eenige schoten gewisseld, maar die troffen in het geheel geen doel. Het was nutteloos kruut verspillen, en de Saint Aubrey gaf dan ook het bevel, het vuren te staken, en zich gereed te houden, een mogelijke stormloop af te slaan.

En nu breidde zich de drukkende stilte van de woestijn weder uit over den post en men hoorde eenigen tijd niets, dan het gedempte gerucht, hetwelk de herkauwende kameelen binnen in de omheining veroorzaakten, die zich van het gevecht al heel weinig schenen aan te trekken, en rustig kauwden.

Op de vlakte was thans bijna niets meer te onderscheiden, zoodra de blik zich verder wilde uitstrekken dan een dertigtal meters. De maan en dan nog in den vorm van een smalle sikkels, zou pas over een uur opkomen.

Er werd slechts zeer weinig gesproken, want alle mannen waren onder den indruk van de komende gebeurtenissen. Zij wisten maar al te goed dat een Chaamba geen kwartier geeft, evenmin als hij genade verwacht van den vijand.

En nu gaf de Saint Aubrey bevel, de toortsen te ontsteken, want een plotselinge aanval van die overmacht in de duisternis zou onvermijdelijk moeten uitloopen op een slachting, waaraan

niemand binnen de wallen van den post zou ontkomen.

Een paar lappen katoen, in petroleum gedrenkt, die voor de lampen bestemd was, aan het einde van lange staken bevestigd, werden aangestoken, en met behulp daarvan stak men de vijf fakkels bijna tegelijkertijd in brand.

Aanstands laiden al die toortsen in een rossen gloed op, en het had geen vijf minuten later moeten geschieden, want onder een woest gekrijsch kwamen van drie zijden tegelijk de aanvallers aanstormen, thans te voet, onder het afschieten van hunne geweren, en de meesten met de ontbloote, vlijmscherpe yatagan tusschen de tanden. Er waren er echter ook, die slechts gewapend waren met het lange, bijna rechte zwaard der Touaregs, hetwelk zij met groote vaardigheid hanteeren, en waarmede de moedigsten zelfs den leeuw te lijf durven gaan.

Zij hadden in alle stilte hunne dekkingen verlaten, en bevonden zich op nauwelijks honderd meter afstand van den voet der wallen.

Hunne gedaanten waren nu echter duidelijk zichtbaar in het roode licht, en aanstands begonnen de geweren der verdedigers te spreken, de mitrailleurs lieten hun doodaanbrengend geratel hooren, en de eerste aanval scheen te zullen worden afgeslagen.

Maar de Chaamba is een buitengewoon moedig strijder, en zijn fanatisme drijft hem tot daden van ware doodsverachting. Ofschoon de roovers bij tientallen tegelijk doodelijk gewond neerstortten, bleven de anderen voortsnellen, steeds schietend, ofschoon de verdedigers niet eens zichtbaar waren, daar zij door kleine schietgaten vuurden en de stoutmoedigsten bereikten dan ook, vooral op de vleugels van den post, den voet van de wallen, en als apen klommen er enkelen op elkanders schouders, bereikten zoo het talud, en vier of vijf sprongen aan den anderen kant omlaag met een dolzinnigen moed, die zij met het leven moesten betalen, want al sloegen zij met hun scherpe, breede zwaarden enkele verdedigers neer — een paar welgerichte kogels velden hen spoedig.

De aanvoerder van de bende zag spoedig in, dat deze eerste stormloop volkomen mislukt was, want een gillende waarschuwingskreet klonk over de vlakte, overal herhaald, en toen weken de overlevenden zoo snel zij konden weder in de duisternis terug, buiten den lichtkring van de fakkels.

Er kraakten nog enkele schoten, en toen werd het weder stil — neen, toch niet geheel, want nu klonk daar op de vlakte het gekreun van de zwaargewonden, die smeekten om door

hunne makkers te worden medegenomen.

De Saint Aubrey, die met zijn dienstrevolver twee der woestijnrovers had neergeschoten, keek op zijn horloge, toen naar de reusachtige toortsen, die nog hel opvlamden, en tenslotte naar Raffles, die zich eveneens alleen met zijn revolver verdedigd had.

„Ik hoop dat zij het zullen houden,” zeide hij toen zacht. „Wij hebben nog minstens vijf uren van een volkomen duisternis voor ons en ik ben zeker dat die dingen niet zoo lang zullen branden!”

„Kunnen wij geen nieuwe in gereedheid brengen?”

„Neen, de geheele voorraad pek is er aan be-
steed! Wij hebben nog wat petroleum van de lampen, maar die zou veel te spoedig zijn opgebrand. En nu wilt gij mij zeker wel veroorloven dat ik even naar mijn gewonden ga omzien.”

Nauwelijks had Raffles bevestigend geantwoord, of uit het hoofdgebouw kwam sergeant Latour toelopen, die voor de luitenant salu-eerde, een paar woorden tot hem fluisterde, en toen met hem terzijde trad.

Het gesprek duurde maar heel kort, maar wat Latour zeide scheen van gewicht te zijn, want de Saint Aubrey maakte een beweging van groote verrassing, wendde toen haastig het ge-
laat naar Raffles, keek hem een oogenblik strak aan, en zond toen Latour met een gebaar weer weg.

Hij keerde langzaam weder naar Raffles terug, en begon op afgemeten toon:

„Mijn gewonden zullen nog enkele minuten geduld moeten hebben — de dokter zorgt trouwens reeds voor hen. Latour heeft mij daar iets medegedeeld, mijnheer — graaf wil ik zeggen, wat mij niet geheel onverwacht treft, omdat ik reeds een zeker vermoeden koesterde, maar dat mij toch ontsteld doet staan.”

„Wat is het, luitenant?” vroeg Raffles be-
daard, ofschoon hij meende het reeds te weten.

„Uw bagage is in een kleine loods neergezet, zooals gij weet, waar wij ook onze petroleum-
voorraad bewaren. Toen Latour er zoeven kwam, stiet hij in het halfduister met den voet tegen een der zakken, in zeildoek gewikkeld — die een zonderlinge klank gaf. Ik heb Latour reeds dikwijls om zijn nieuwsgierigheid moeten bestraffen en ook ditmaal ging hij zijn boekje te buiten — want hij maakte den zak los en keek wat er in zat . . .”

Raffles die bezig was zijn revolver te herladen, keek nu op, en eenige oogenblikken zagen de beide mannen elkander zwijgend aan.

„Wel?” vroeg Raffles toen lakoniek.

„Wel, die zak was boordevol kostbaarheden, gouden armbanden, ringen, oude gouden munten, ja zelfs dameshorloges, met diamanten bezet — en gij moogt mij gelooven of niet, maar onder die horloges was er een, dat Latour herkende! En dat moest hij wel, want het behoort mij toe! Het werd mij omstreeks acht maanden geleden ontstolen op het marktplein van In Salah, en ik denk dat de dief op zijn beurt weer bestolen is door de Chaamba's. Vindt gij het niet een heel vreemde samenloop van omstandig-
heden?”

„Niet het minst, luitenant!” antwoordde Raffles glimlachend. „De voorvallen grijpen volkomen logisch in elkaar. Want ik heb die schatten weer afgenomen van de Chaamba's — en ik verzeker u dat ik er moeite genoeg mee heb gehad!”

Het bleef weder even stil, en toen hernam de Saint Aubrey:

„Gij begrijpt zeker zelf wel, graaf — of hoe gij genoemd wenschte te worden, wat die beken-
tenis van u beteekent?”

„Het zal aan mij liggen, luitenant, maar dat zie ik toch inderdaad niet goed in!”

„Dan zal ik u tot mijn leedwezen op weg moeten helpen, mijnheer — tot mijn oprecht leedwezen, want gij hebt reeds nu getoond, een man van karakter te zijn, en een held. Luister dus — en ik geef u in overweging, mij naar waarheid te antwoorden, want waarom zouden wij het tegenover elkander verhelten, dat er na dit gesprek wel geen tweede meer over hetzelfde onderwerp zal volgen.”

„Gij zijt dus bevreesd voor een slechten af-
loop, luitenant?”

„Voor den slechtst mogelijken afloop, mijnheer. Ik ken die Chaamba's. Zij zullen in het eerste uur niets doen en rustig afwachten tot die fakkels zijn uitgebrand. Misschien zijn er zestig of zeventig van hen gevallen — maar aan onzen kant zijn er ook tien of twaalf man buiten ge-
vecht gesteld en hun overmacht is nog altijd veel te groot. Zij zullen ons in de duisternis opnieuw aanvallen, en — morgenochtend, bij het opgaan van de zon, zullen wij allen gedood zijn. Een Chaamba kent geen medelijden, en maakt alle gewonden onverbidde-
lijk af — hij gelooft dat er iets van den moed van den doode op hem-
zelf zal overgaan, weet gij! Het dient dus tot niets, elkander een rad voor de oogen te draaien. Terzake dus. Ik heb eenigen argwaan gekoesterd van het oogenblik af dat ik u op een tegenspraak moest betrappen. Die zaak met die vliegma-
chine kwam mij al dadelijk verdacht voor, pardon —

dat ik dit leelijke woord gebruik. Men mag dan op een eenzamen post geplaatst zijn — men heeft toch vroeger wel het een en ander gehoord omtrent het wonderbaarlijke vliegtuig van een zekeren John Raffles, dat hem reeds groote diensten heeft bewezen. Wat die oude man sprak, die Zweedsche professor, was ook niet in den haak en...."

„Ga niet verder, luitenant," viel Raffles hem in de rede. „Het dient tot niets, dit gesprek te rekken. Uw opmerkingen zijn volkomen juist, en gij hebt goed gezien — ik ben de man, wiens naam gij zooveel genoemd hebt."

Weer viel er een zwijgen, hetwelk de Saint Aubrey het eerst verbrak met de woorden:

„Mijn vermoeden is dus bevestigd. Gij brengt mij in een zonderlinge positie, mijnheer. Gij hebt u als een echten gentleman gedragen, en ons een grooten dienst bewezen. Ik was zeker niet zoo spoedig op dien inval gekomen, hier fakkels te ontsteken."

„Het plan was niet van mij afkomstig, maar van een van mijn vrienden, luitenant!" hernam Raffles glimlachend.

„Dat maakt voor mij geen verschil uit, mijnheer! Gij drieën hebt ons bijgestaan — en ik vind het denkbeeld hatelijk, u thans schade te moeten berokkenen, en daarom als wij dit overleven, wat ik betwijfel, dan kunt gij morgen heengaan, zooals gij gekomen zijt — ik weet niets en ik wil niets weten!"

„Heengaan — met den buit der Chaamba's luitenant?"

Even stond de Saint Aubrey blijkbaar in tweestrijd, en toen antwoordde hij schouderop-halend:

„Mijnentwege! Zij zijn gemeene roovers, en zij verdienen het!"

„Ik waardeer dit zeer, luitenant, en ik hoop dat gij mij zult toestaan, uw gouden horloge ter zijde te leggen en hier achter te laten!"

„Dat is heel hoffelijk van u, mijnheer!" zeide de Saint Aubrey sarcastisch. „Ik hoop slechts, dat ik in de gelegenheid zal zijn, er morgenochtend op te zien hoe laat het is! Merkt gij dat de fakkels reeds iets minder helder gaan branden?"

Het was maar al te waar — na een uur te hebben gebrand, begonnen de toortsen reeds minder licht te verspreiden, brandende stukken vielen eraf, en van een ervan was de stam van den palmboom zelf in brand geraakt, aan de bovenzijde verkoold, de reusachtige bos met pek gedrenkt gras was gevallen, onder een regen van vonken, en op dat punt heerschte weder volkomen duisternis.

De maan was toen reeds opgekomen, maar

haar sikkel was zoo smal, dat zij slechts heel weinig licht verspreidde.

De Saint Aubrey had een oogenblik in gedachten verdiept gestaan en wendde zich af om naar de gewonden te gaan omzien, toen hij zich nogmaals tot Raffles wendde met de opmerking:

„Over deze netelige zaak nog slechts een enkel woord, mijnheer! Mag ik weten, wat u er toe bracht, professor Ekvall en zijn dochter van dienst te zijn?"

„Mijn gevoel voor redelijkheid, luitenant! Niemand wilde dien Zweedschen geleerde helpen, want men zag hem voor krankzinnig aan — maar ik wist dat hij zeer goed gelijk kon hebben, en ik wilde hem eenvoudig helpen om dat te bewijzen."

„Maar die hulp heeft u uw vliegtuig gekost!"

„Ik kan een nieuwe bouwen!"

„Gij hadt door de Chaamba's gedood kunnen worden!"

„Wat vroeger — wat later — wat doet het er toe?"

„Gij hebt u aan de grootste gevaren blootgesteld — voor weinig anders dan wat iedereen een krankzinnige onderneming moet toeschijnen!"

„Ik houd van sport, luitenant!"

De Fransche luitenant keek Raffles een oogenblik half met bewondering, half met afkeer aan, zooals men een vreemd beest beziet, en zeide toen zacht:

„Gij zijt een wonderlijk man, en — ik kan er niets aan doen, maar het verheugt mij dat ik u heb leeren kennen! Ik ga nu zien hoe mijn gewonden het maken — en ik keer zoo spoedig mogelijk terug."

Raffles bleef alleen, keek de Saint Aubrey even na, haalde de schouders op, en liet zijn revolver weer in zijn zak glijden.

Een uur lang zouden de toortsen het zeker nog wel uithouden. Gedurende dien tijd zouden de woestijnroovers het niet wagen, een aanval te herhalen, die hun zooveel dooden en gewonden kostte.

Een kwartier verliep, en toen keerde de Saint Aubrey terug. Zijn stem had een smartelijken klank, toen hij zacht zeide:

„Zeven mannen zijn gedood, waaronder vier blanken. Vijf zijn er zwaar gewond, en zullen misschien de zon niet meer te zien krijgen. De dokter doet wat hij kan, maar wij zijn hier helaas op deze afgelegen posten nooit zoo goed van alles voorzien, als verder in het noorden. De vervloekte insecten bederven alles, wat niet zorgvuldig in blikken dozen bewaard wordt."

Raffles antwoordde niet. Hij begreep echter

volkomen den gemoedstoestand van dezen jongen officier, die hier als het ware was opgesloten met zijn manschappen, zonder ooit een andere vrouw te zien dan een kleurlinge, een dansmeisje, behorende tot een doortrekende troep Touaregs, die tijdschriften kreeg en dagbladen van een paar maanden oud, wiens brieven uit Parijs bijna twee maanden onderweg waren, die zich soms dagen lang den tijd moest korten met het lezen van een wetenschappelijk werk of een roman, hier midden in een barre woestijn, afgesloten van elke beschaving. Onder die omstandigheden was de dood van een man, van een soldaat, heel wat erger dan in een westerschen oorlog, waar de manschappen bij tienduizenden sneuvelen.

En de tijd verstreek. De uitkijkposten hielden de vlakke scherp in het oog en nu en dan wierpen zij een blik op de fakkels, die voortdurend minder helder begonnen te branden, en misschien over een half uur gedooft zouden zijn — en het duurde zeker nog minstens twee uren, voor de zon zou opkomen.

Na een kwartier vroeg Raffles den luitenant: „Is er wellicht kans op ontzet?”

„Misschien!” antwoordde de luitenant op zachten toon. „Maar daar zullen wij maar niet op rekenen. Het zou louter toeval zijn. Stil — hoorde ik daar niets?”

Raffles luisterde scherp toe. Het was alsof er op verren afstand, veel verder dan waar zich de aanvaller moest bevinden, een paar schoten klonken.

„Misschien werd ergens, op vele mijlen afstand, een rustende karavaan door leeuwen aangevallen.”

Maar daarna was het weer volkomen stil, de nachtwind ruischte door de palmen, de pek-fakkels knetterden, en dat was alles.

Tien minuten later doofde een van de fakkels uit, die het dichtst bij de uitgangspoort stond. Even daarna begaf zich ook de tweede, aan dezelfde kant. Slechts de derde op den rechterhoek van den post, brandde nog flauwtjes en verspreidde een zwak schijnsel.

„Over tien minuten zullen zij aanvallen,” zeide Saint Aubrey dof. „Mannen, houdt je op alles voorbereid, en laten wij Gode onze ziel aanbevelen. Ons leven is in Zijn hand — Zijn wil geschiede!”

Hij had zijn kepi met de neklap van wit linnen afgenomen, en stond een oogenblik doodstil, met gebogen hoofd, en zeker gingen op dat oogenblik zijn gedachten naar Parijs, naar zijn ouders, naar zijn studiemakkers van Saint Cyr, naar een mooi meisje, dat hem wie

weet welke geloften had gedaan — —.

Daar kraakte de top van de laatste palmboom, de toorts kwam omlaag, rookend en vonken spatend, en alom heerschte duisternis.

En op eenige honderden meters afstand ging een krijschend gejuich op, en kreten van wraak weerklonken.

„Daar komen zij — geeft acht — en verdedigt u, zoolang het gaat!” schreeuwde de Saint Aubrey.

En hij had gelijk, want huilend en schreeuwend kwamen eensklaps van alle kanten onder het nutteloos afschieten hunner geweren, de Chaamba's weder aanstormen en het glauwe maanlicht weerkaatste in de ontbloote klingen hunner zwaarden en dolken.

Ofschoon hij zeer goed weet om te gaan met het vuurwapen, vecht de Chaamba nog steeds het allerliefst met het blanke wapen, in een strijd van man tegen man.

De Chaamba's waren slechts zichtbaar als duistere gedaanten, maar de mannen aan de mitrailleurs deden hun plicht en schoten op goed geluk in den hoop. Er klonken doods-kreten, hier en daar vielen van die zwarte gedaanten ter aarde, maar de anderen wisten aan drie zijden tegelijk opnieuw de wallen te bereiken, klauterden op elkaars schouders, hunne zwaarden en dolken tusschen de tanden geklemd, en reeds sprongen zij hier en daar weder naar omlaag, waarop een verschrikkelijk handgemeen begon, woedend en zwijgend, want men wist van weerskanten, dat het hier ging om leven of dood, en dat er geen kwartier zou worden gegeven.

Henderson, die zijn post naast den uitvalspoort niet had opgegeven, had het geweer bij den loop gevat en gebruikte het bijwijze van knots. En wat hij trof — dat was des doods, want met verschrikkelijke kracht beukte de kolf van het wapen op de koppen der aanvallers neer, en verbrijzelde ze als ledige eierschalen. Verscheidene malen bedreigde de vlijmscherpe kling van een zwaard zijn hals, maar eenmaal schoot Brand vlak naast hem met zijn revolver een Chaamba door het hoofd, een ander maal redde hem een spahi, door den aanvaller aan zijn bajonet te rijgen, maar meestal wist hij zichzelf te verweren, en kreeg de roover zelfs niet den tijd zijn zwaard naar hem op te heffen.

Maar waar zulk een zwaard elders trof — daar trof het ook doodelijk, want de Chaamba's bedienen zich van dit wapen op een onovertroffen wijze, en zij weten hun vijand met een enkelen slag het hoofd van den romp te scheiden, soms in den vollen ren, en met een enkele hand.

Wat Raffles betreft, hij had eerst zijn revolver

leeggeschoten, en daar het wapen nu verder nutteloos was, wierp hij het weg, en raapte het zwaard op van een gevallen Chaamba, die zooeven was gedood.

Het zijn tweehandsch wapens en Raffles, die steeds een voortreffelijk stokschermer was geweest, vatte het gevest met beide handen aan en verweerde zich op die wijze zoo goed hij kon tegen een viertal roovers, die, met van woede en haat verwrongen tronies, op hem indrongen. Hij wist er twee doodelijk van te treffen, maar waarschijnlijk zou hij toch het onderspit hebben moeten delven, als Saint Aubrey, die zich als een duivel verweerde, niet juist in de buurt was gekomen, en met zijn zware dienstrevolver een der Chaamba's zoo hevig op het hoofd had geslagen, dat de man zijn zwaard prijs gaf en bewusteloos ineen zakte.

Overall klonken stervenskreten, de mitrailleur zweeg reeds lang, van vuurwapens werd geen gebruik meer gemaakt in dit handgemeen, en men vernam slechts het gekletter van de bajonetten tegen de zwaardklingen, en de doffe, bonzende slagen van geweerkolven op harde schedels.

Brand was reeds licht aan den schouder gewond door een zwaardhouw, die hem zeker het hoofd van den romp zou hebben gescheiden, als de man die hem aanviel, niet gestruikeld was over het lichaam van een gevallene, zoodat zijn slag miste. Maar de vlijmscherpe kling was toch door het goed heengegaan, en had den jongeman een diepe snede boven op den schouder toegebracht.

Hij had het magazijn van zijn geweer ook reeds leeggeschoten en gebruikte het op dezelfde wijze als hij het Henderson zag doen, die op twintig passen afstand als een dolle zijn verschrikkelijk wapen zwaaide, waarvan hij nog slechts de loop in de hand had, want de kolf was er reeds lang afgebroken.

Verschrikkelijk was deze strijd in de duisternis, waarbij men nauwelijks vriend van vijand kon onderscheiden. De Chaamba's wierpen zich vol doodsverachting op de spitse bajonetten en nog terwijl het wapen door hun borst drong, sloegen zij in den blinde met hunne lange zwaarden naar den vijand.

Het scheen wel alsof de Chaamba's van alle zijden tegelijk thans neersprongen van de wallen, en reeds was zeker de helft van de kleine bezetting gedood of gewond, toen er plotseling verwarring scheen te ontstaan in de gelederen van de roovers, die zich nog buiten bevonden en hun best deden, met een soort van stormram de poortdeur open te beuken.

Het rameien hield op, er klonk een gillend waarschuwingsgeschreeuw, en vlak daarop knetterden er weer schoten, maar nu van veel dichterbij, op nauwelijks honderd meters afstand.

En terwijl men daarbinnen nog steeds woedend doorvocht, verschenen er eensklaps boven op den noordelijken wal bekende, witte uniformen, tien, twintig, zestig — die vlug als apen naar beneden sprongen, en met geweren en revolvers op de Chaamba's begonnen te vuren, die zich op een hoop hadden gedrongen, en blijkbaar wilden retireeren naar het hoofdgebouw in het midden van den post. Maar de Marokkanen — verbitterde vijanden van den Chaamba — gingen hen woedend te lijf, en weer ontbrandde de strijd, maar thans was de uitslag niet twijfelachtig, want van alle zijden zag men de witte uniformen nu opdagen, en toen klonk eensklaps een luide stem, dicht bij de uitvalspoort, die schreeuwde:

„Houdt stand, luitenant! Wij komen u ontzetten!”

„Dat is kapitein Marboeuf!” riep de Saint Aubrey juichend uit, onkenbaar bijna, met het haar nat van zweet over zijn voorhoofd hangend, zijn wangen bebloed door een wonde vlak onder het oog, waar een yatagan hem had geraakt, de uniform bemorst en gescheurd, en met een verwilderden blik in zijn oogen.

„Daar komt kapitein Marboeuf juist bijtijds!” zeide Raffles lakoniek, terwijl hij zijn bebloed zwaard wegwierp en naar zijn monocle zocht. „Wij hadden het zeker geen tien minuten langer kunnen uithouden, want die bruine duivels kwamen van alle kanten opdagen. Waar komt hij zoo plotseling vandaan, luitenant, als ik vragen mag!”

„Van In Salah, mijnheer — dat is althans zijn standplaats. Wat hij hier echter uit komt voeren — dat kan ik u niet zeggen! Misschien was hij juist op een strafexpeditie, of heeft hij ook gehoord van de opstanden onder de Chaamba's in deze streek. Hoe het ook zij, wij zijn hem veel verplicht, al wil ik u in vertrouwen wel bekennen dat kapitein Marboeuf niet tot mijn vrienden behoort!”

In een hoek van de post werd nog wat gevochten, maar dat duurde niet lang en de overlevende aanvallers trachtten zich het veege lijf redden door weer over de wallen te klauteren. Daarbuiten scheen de strijd nog in vollen gang te zijn, maar het schieten werd vlug minder en het was spoedig duidelijk dat de vijand in vollen aftocht was.

De uitvalspoort werd geopend voor den bevrijder en in tamelijk goede orde trok, vooraf-

gegaan door een kapitein en twee luitenanten, een detachement inlandsche troepen den post binnen, bijna vierhonderd man sterk en goed gewapend. Alle mannen waren bereden, de meesten op vlugge, kleine, Barbariische paarden, die schier onvermoeibaar zijn.

Men kwam aandragen met lantarens, en Raffles kon nu het gelaat zien van kapitein Marboeuf, die op de Saint Aubrey was togetreden en hem de hand schudde.

Het was een groote, stevig gebouwde man, van een jaar of vijftig, met een reeds grijzenden, dikken knevel, kleine, grijze oogjes, een roode neus, die van veel liefde voor port getuigde, en borstelige wenkbrauwen.

Hij scheen een oogenblik rond te zien, kreeg Raffles in het oog, sprak zachtjes een paar woorden tot de Saint Aubrey en kwam toen met groote stappen op Raffles toe.

Hij bleef met de handen in de zijden voor hem staan, bekeek hem van het hoofd tot de voeten, en zeide toen:

„Mag ik weten, mijnheer, met wien ik hier het genoegen heb?”

Raffles bespeurde, dat luitenant de Saint Aubrey, die schuin achter den kapitein stond, hem een waarschuwend wenk toewierp, en hij meende wel te begrijpen, wat dat knipoogje beteekende.

„Met een Engelschman, kapitein!” antwoordde hij bedaard. „Een vreemdeling, een ontdekkingsreiziger, als gij wilt!”

„Een naamlooze vreemdeling, mijnheer?” hernam kapitein Marboeuf, zonder zijn oogen van Raffles af te wenden.

Weer gaf de luitenant Raffles een snelle wenk, en hij antwoordde rustig:

„Ik ben graaf Palmhurst, kapitein.”

„Ah zoo? De luitenant schijnt dus werkelijk nog niet te weten, wie gij inderdaad zijt? Sterker nog — gij schijnt zelf uw waren naam te hebben vergeten? Laat mij u dan mogen helpen, mijnheer! Ik meen heel zeker te weten, dat uw ware naam John Raffles is.”

„En mag ik op mijn beurt vragen, waaraan u die wetenschap ontleent, kapitein?”

„Dat spreekt vanzelf! Een paar woorden zullen u wel wegwijs maken! Gij moet weten dat omstreeks tien dagen geleden te In Salah een oude, Zweedsche geleerde aankwam, vergezeld door zijn dochter, die mijn hulp inriep, teneinde verder noordwaarts te kunnen trekken. Ik ontving hem aan mijn tafel, en die oude heer dischte mij een zeer eigenaardig verhaal 'op, waarin een zekere John Raffles een groote rol vervulde. Hij gaf mij de plaats aan waar die man

nu moest vertoeven, benevens een volledige persoonsbeschrijving. Hij sprak er heel luchtig over, maar ik heb andere opvattingen omtrent zekere personen, mijnheer! Deze twee heeren zijn zeker uw metgezellen?”

Deze vraag gold Henderson en Brand, die naderbij waren gekomen op het hooren van de vrij luide stem van den kapitein.

De reus, die maar heel weinig Fransch verstond, begreep de woorden niet, maar den zin raadde hij des te beter. Hij keek van den man met het roode, opgezette gelaat naar Raffles en van dezen weder naar Marboeuf en scheen op het punt te staan, een opmerking te maken, toen een enkele blik van Raffles hem weerhield, en terug deed treden.

„Deze heeren zijn mijn vrienden, kapitein!” antwoordde Raffles koeltjes.

„Gij waart te El Mabruk, omstreeks een maand geleden?”

„Zoo is het!”

„Gij hebt afscheid van professor Ekvall en zijn dochter genomen in een kleine plaats ten westen van de Ain Tadjenout?”

„Gij hebt gelijk!”

„Gij waart voornemens, het gebergte in te gaan, en wraak te nemen op de Chaamba's?”

„Dat voornemen heb ik ten uitvoer gebracht — op mijn manier.”

„Anders niets? Mag men weten welke die manier was?”

Het bleef een oogenblik stil. Raffles beschouwde aandachtig het roode gelaat, zoo dicht bij het zijne, en hij zag aan de uitdrukking daarop duidelijk, dat die man alles moest weten. De oude professor had niet kunnen zwijgen, hij beschouwde de geheele zaak als een bagatel, een futilliteit, en had over Raffles gebabbeld, zooals men het doet over een kamerlid in zijn familie, of een bekend voetballer.

Hij was volstrekt niet vertoord op den ouden man. Zoo was nu eenmaal zijn aard. Hij begreep ook wel dat Inge al het mogelijke zou hebben gedaan, om haar vader tot zwijgen te brengen — en misschien was zij bij dat gesprek wel niet eens aanwezig geweest....

Het had geen doel, uitvluchten te zoeken, ondanks de hulp van de Saint Aubrey, die hem zeker niet had willen verraden, en hij antwoordde dan ook rustig:

„Ik ben de man, die gij zooeven hebt genoemd, kapitein. Mijn wraak op de Chaamba's bestond hierin, dat ik hun de schatten heb afgenomen, een goede buit aan goud en juweelen, die zij in den loop der jaren hadden onstolen aan doortrekkende karavanen en reizigers.”

„Dus — de professor wist wel wat hij zeide! En ik wist wel, wat ik deed, toen ik mijn inspectietocht uitstreckte tot deze post. Het verheugt mij zeer, dat ik luitenant de Saint Aubrey heb kunnen ontzetten, want het zag er hier leelijk uit, maar het verheugt mij bijna nog meer, dat ik de man kan zijn, die eindelijk en tenslotte de hand heb kunnen leggen op... een heerschap als gij zijt!”

Deze laatste woorden gingen met zulk een minachtenden blik gepaard, dat Henderson zich bijna niet kon bedwingen en tusschen zijn tanden siste:

„Zal ik dien schreeuwer aan den dichtstbijzijnden palmboom even ophangen, mylord? Het is een kleine moeite!”

„Het aanbod klinkt erg verleidelijk. James, maar ik moet het onder dankzegging afwijzen,” antwoordde Raffles glimlachend. „Deze heer meent het niet zoo kwaad, dat verzeker ik je.”

„Maar waarom kijkt hij dan naar u, alsof hij een vlieg in zijn soep had gevonden?”

„O, dat is zoo zijn gewoonte, vriend James! Zoo is zijn gewone gelaatsuitdrukking. Trek je er niets van aan.”

De kapitein had ongeduldig aan zijn dikke knevel getrokken met een zijdelingschen blik op Henderson, en vervolgde nu:

„Ik zal gedwongen zijn, mijnheer Raffles, u te verzoeken, mij naar In Salah te vergezellen.”

„Een verzoek, dat zeker niet voor weigering vatbaar is?” zeide Raffles ironisch.

„Ik vrees van niet! Als gij u weerspanning zoudt toonen, dan zou ik wel verplicht zijn, met geweld tegen u op te treden!”

Nu deed de Saint Aubrey, die zwijgend had toegeluisterd, een paar stappen naar voren, en zeide op eerbiedigen, maar vasten toon:

„Ik vraag verschooning, kapitein — maar deze heer heeft ons, geholpen door zijn beide metgezellen, buitengewoon groote diensten bewezen! Misschien zoudt gij niet veel meer van ons in leven hebben gevonden, als dit dappere drietal, waaronder zich een scherpschutter bevindt, zich niet aan onze zijde had geschaard.”

„Luitenant, ik waardeer uwe beweegredenen — zonder ze te kunnen deelen!” hernam Marboeuf koeltjes. „Deze man wordt reeds jarenlang gezocht door de politie van zijn land. Zij beschouwt hem als een gevaarlijk misdadiger, en...”

„En er is een prijs van tweeduizend pond sterling op mijn hoofd gesteld!” voltooide Raffles op kouden toon den zin.

De kapitein barstte woedend uit, terwijl hij vuurrood werd:

„Aan dien prijs op uw hoofd, mijnheer, heb ik geen oogenblik gedacht! Ik doe slechts mijn plicht, door u in verzekerde bewaring te stellen. De dag begint aan te breken, ik zal hier de helft van mijn detachement voorloopig laten, met het oog op een mogelijke herhaling van den aanval, en gij zult zoo goed zijn, u reisvaardig te maken, en mij aanstonds na het ontbijt te vergezellen naar In Salah!”

„En mijn vrienden?”

„Uw vrienden gaan natuurlijk mee! Ik beschouw hen als uw medeplichtigen, en de politie te Caïro moet maar uitmaken, of ik daarin ongelijk heb.”

„En de Chaamba-schat, dien ik met zoo groote opoffering van tijd en moeite heb veroverd?”

„Ik vind uw vraag tamelijk onbeschaamd, mijnheer Raffles! Die schat gaat natuurlijk ook mede, maar dan onder mijn berusting! Ik leg er beslag op, uit naam van het Fransche gouvernement.”

VIERDE HOOFDSTUK.

IN SALAH.

Begraven doet men in deze streken van de woestijn maar hoogst zelden. Hier worden de lijken in doeken gewikkeld, en in de hoogste takken van een boom neergelegd, daar worden zij gebracht naar het platte dak van een hoogen toren, ginds weder op een hoogen rots, en in al die gevallen zorgen de gieren, de lijkbezorgers van de woestijn, voor het overige...

Ditmaal echter werden de gevallen Franschen, de vreemde soldaten en ook de inlandsche, een paar honderd passen buiten de post, plechtig ter aarde besteld in een gemeenschappelijk graf, waaroverheen een salvo werd gelost, nadat de kapitein een paar korte woorden had gesproken.

Van de Chaamba's waren meer dan honderd

man gesneuveld. Zij allen werden eenvoudig op een hoop gestapeld, op bijna een kilometer afstand van den post, en de drie of vier dozijn gieren, die reeds hunne kringen in de lucht beschreven, leverden voldoende bewijs, dat men van deze roovers binnen enkele dagen niets meer zou terugvinden dan het gebeente, verbleekend in de zon. O, men is wel genoodzaakt, practisch te werk te gaan in deze hel van hitte, booze dampen, muskieten en zand!

De gedooide paarden en eenige kameelen werden nog wat verder weggesleept, en de jakhalzen zouden er zich aan mogen vergasten, want de koninklijke leeuw minacht dergelijk aas, en zal er nimmer naar omzien. Hij moet zelf zijn buit dooden en slechts wanneer hij door een vreeselijken honger gekweld wordt, zal hij de doode lichamen aanroeren.

Dit alles nam eenige uren in beslag, en toen er weder orde geschapen was, toen de gewonden waren verbonden, en de gebroken wapens waren opgeruimd, scheen de zon reeds helder aan den hemel.

En al dien tijd had Raffles het bewustzijn gehad, dat hij geen stap kon doen, zonder dat een zestal Marokkaansche soldaten hem nauwkeurig in het oog hield. Hij had een kort gesprek gevoerd met Brand en de beide mannen waren tot de slotsom gekomen, dat het vruchteloos zou zijn, thans een poging tot ontvluchten te willen wagen.

Kapitein Marboeuf scheen er juist de man naar te zijn, hen met een paar welgerichte schoten tot de orde te roepen! Ver zouden zij zeker niet komen.

En daarom namen zij het besluit, zonder eenigen tegenstand te bieden mede te gaan naar In Salah, waar de kansen tot ontvluchting zooveel grooter waren. Want In Salah is tegenwoordig een vrij groote stad, met een bevolking van ongeveer 15.000 zielen, een Europeesche wijk, vele café's, ja zelfs een bioscoop!

Toen de drie mannen tezamen ontbeten, in een vertrekje waar zij alleen waren, bemerkten zij heel goed door de wijdgeopende vensters, dat er voortdurend gewapende Marokkanen voorbij liepen, het geweer op den schouder en die blijkbaar order hadden gekregen, nauwkeurig op hen te letten.

Het behoeft niet te worden gezegd, dat zij aanstonds hunne wapens hadden moeten afgeven. Kortom zij waren gevangenen, die alleen maar niet geboeid waren!

Henderson was het moeilijkst te regeeren. Het allerlieft zou de reus zich, zonder zich om de gevolgen te bekommeren, op dien Fran-

schen kapitein hebben geworpen, met zijn opgeblazen gezicht, zijn dikke, roode neus en zijn zware stem. Een paar woorden van Raffles echter waren voldoende geweest, om hem althans naar het uiterlijk te doen bedaren.

Zij zouden juist van tafel opstaan, toen de deur open ging en luitenant de Saint Aubrey binnentrad. Hij wierp een schuwen blik achter zich, ging vlug op Raffles toe, en zeide haastig:

„Mijnheer, ik kom om afscheid van u te nemen. Ik heb mij even aan het spiedend oog van kapitein Marboeuf onttrokken. Gij kent de toestanden hier zoo niet, men doet verstandig zijne superioriteiten te vriend te houden!”

„Ik begrijp dat volkomen, luitenant!” zeide Raffles eenvoudig.

„Maar dat belet mij niet, u te verzoeken uw hand te mogen drukken, mijnheer!” ging de Saint Aubrey voort. Of het komt, omdat ik vele jaren in de woestijn heb geleefd, ik weet het niet — maar ik kon in u volstrekt geen gevaarlijk misdadiger zien, doch alleen maar de man, die mij in zeer moeilijke omstandigheden geholpen heeft, terwijl het hem niet moeilijk zou zijn gevallen, zich aan die taak te onttrekken, en heen te gaan voor het gevaar dreigde. Hier is mijn hand — ik hoop dat gij er de uwe in wilt leggen!”

Een oogenblik hielden de beide krachtige mannenhanden elkander omvat, en toen sprak Raffles eenvoudig:

„Ik heb hier kennis gemaakt met een nobel mensch, luitenant — en ik zal niet vergeten, dat gij om mijnentwille een leugen hebt gezegd. Gij hebt uw best gedaan om mij te redden, en daarvoor dank ik U — Vaarwel — of misschien wel tot ziens, want de wereld is tegenwoordig zoo klein!”

Nog een oogenblik zagen Raffles en de luitenant elkander aan, toen lieten hunne handen elkander weer los, en een oogenblik daarna had de Saint Aubrey het vertrek weder verlaten.

Van dat oogenblik af ging alles vlug en ordelijk, want wie kapitein Marboeuf ook mocht zijn, hij was een militair, die er, zooals hij zelf het uitdrukte: „de hand aan hield”, hetgeen in dit geval wil zeggen, dat geen van zijn ondergeschikten het zou wagen de zaken wat luchtig op te vatten, toevallig omdat deze Fransche posten wat ver de woestijn in lagen. De geweergrendels glansden als zilver, de koppels waren blinkend gepoetst, er was geen spatje op de zadels der kameelen, de dieren waren behoorlijk geroskamd, en de huiden van de paarden glommen als spiegels. Reeds stonden de troepen op het kleine binnenplein opgesteld, gepakt en gezadeld, gereed om uit te rukken.

En al was de toestand van Raffles en zijn vrienden niet rooskleurig te noemen, toch konden zij niet anders dan dat schoone schouwspel bewonderen; opgeleverd door die tweehonderd Arabieren, in hunne witte uniformen, wijde witte, broeken, witte mantels, witte hoofddoeken, die, onbewegelijk als beelden, de karabijn aan den riem over den schouder, in de hooge zadels van hunne kleine, snelle paarden waren gezeten.

De kapitein en de beide luitenanten bleken kameelen te berijden, en stonden reeds voor het kleine detachement gereed om op te stijgen.

Marboeuf was in gesprek met de Saint Aubrey, scheen hem nog eenige instructies te geven, en toen trad de jongeman saluerend achteruit, misschien wel na voor de zooveelste maal om een paar snelvuurkanonnen te hebben gevraagd, die hij toch niet zou krijgen, zoomin als ooit een van zijn voorgangers er over had kunnen beschikken.

Er klonk een kort bevel, dadelijk in het Arabisch herhaald. Marboeuf zwaaide zijn eenen been over den zadelknop, de kameelen rezen statig overeind, en het detachement reed naar buiten, de hitte, de woestijn tegemoet. Raffles, Henderson en Brand mochten hun eigen rijpaarden berijden, maar daarentegen niet bij elkander blijven. Kapitein Marboeuf scheen een zeer voorzichtig man te zijn, die bovendien wist, met wien hij te doen had. En zoo was ieder van hen omgeven door een waren muur van welbewapende soldaten, en iedere gedachte aan ontvluchting moest wel vervliegen bij het zien van die ernstige gebronsde gezichten van de eindeloze vlakke, die zich over honderden kilometers even vlak zou blijven uitstrekken, en dan was er nog iets anders, erger dan al het andere — zij hadden geen wapens, en zij hadden zelfs hunne veldflesschen niet mogen behouden.

En het was voor een man als Henderson wel een treurig gezicht, op tien passen voor zich uit, met afgemeten tred, den kameel te zien voortstappen, die beladen was met den op de Chaamba's veroverden buit!

De dag verstreek vrij eentonig, met een rustpoos van drie uren in de schaduw van een palmbosch, en toen de nacht aanbrak, en het kamp werd betrokken, bemerkten de drie mannen zeer goed, dat zij uitstekend werden bewaakt. Trouwens zij dachten niet aan vluchten, want dat zou onder deze omstandigheden gelijk hebben gestaan met zelfmoord.

En zoo trok het detachement voort, steeds noordelijker, dag voor dag, en steeds vruchtbaarder werd het land, steeds dichter bewoond.

En na zes dagen rukte de afdeeling In Salah

weder binnen, dat zich voordeed als een verzameling van huizen van de meest uiteenlopenden aard — opgetrokken van riet, van klei, van afgedankte pakkisten, maar ook van steen.

Er was zelfs een filiaal van de Lyoneesche Bank en ook het huis van den dokter was van steen. Alle echter waren zij wit, bestreken met kalk of geschilderd en allen waren zij luchtig gebouwd, met een groote, open gaanderij gelijkvloers, voor zoover het de woningen der Europeanen betreft. En hier zag men voor het eerst ook weer blanke vrouwen, al behoorden die dan ook tot een kaste, die in alle landen minachtend wordt aangezien, misschien met uitzondering van China.

Want dit was het Fransche hoofdkwartier, er lag permanent een geheel regiment spahi's en een ander van de koloniale infanterie, en waar militairen gedetacheerd zijn, daar zijn ook steeds vrouwen.

Er waren eenige Arabische café's, waar men zwarte koffie kon drinken onder zonnezeil, gezeten in gemakkelijke rieten stoeltjes, die evengoed hadden kunnen staan op het terras van een café aan de Parijsche boulevards, maar de zon brandde hier al even fel.

Even buiten de eigenlijke stad lag de kazerne, of liever een complex van kleine gebouwen, die tezamen het cantonnement der troepen vormden.

Al die gebouwtjes waren van hout opgetrokken, met een open gang er omheen, zonder verdieping en met platte daken.

Er liepen wat inlandsche vrouwen heen en weer, in grijze lappen gekleed, die daar blijkbaar thuis behoorden — zeker soldatenvrouwen, die oogluikend in de kazerne werden toegelaten.

Op het groote plein, terzijde van die gebouwtjes, die in drie regelmatige rijen naast elkaar stonden, bevond zich de woning van den kapitein.

Het was een goed gebouwd, houten huis, eveneens met een plat dak, dik met grint bestrooid om de hitte tegen te houden, een soort luifel aan de voorzijde en een terras, hetwelk men kon bereiken langs een trap van zes treden.

En op dit plein hield de troep eindelijk halt.

En vervolgens deed de kapitein iets, dat hem later diep zou berouwen — hij ging op Raffles toe, keek hem barsch aan, en zeide:

„In afwachting van de politie, mijnheer, die u maar verder moet transporteren, zult gij mij naar mijn woning vergezellen. Uw twee medeplichtigen kunnen wel een plaats vinden in de gevangenis hier — maar ik ben bang, dat gij daaruit gemakkelijk zoudt kunnen ontsnappen, en mijn kelder is veiliger! Ja, ik heb van u ge-

hoord — en ik onderschat u volstrekt niet, wees daar maar niet bang voor.”

Raffles maakte een ironische buiging, die vergezeld ging van een bevallig handgebaar, en zeide:

„De beslissing blijft natuurlijk aan u, kapitein! Ik hoop alleen dat mijn vrienden met een weinig égards zullen worden behandeld, want zij hebben geen andere schuld, dan dat zij mijne vrienden zijn! En thans ben ik tot uw dienst!”

Raffles had luid gesproken en hij voegde aan wat hij zeide een paar woorden toe, in een voor den kapitein volkomen onbegrijpelijke taal, die hij echter voor Latijn aanzag. Marboeuf kende geen Latijn, maar hij hield het misschien voor een beleefdheidsfraise, zeide op brommenden toon iets terug en vervolgens werden de vrienden van elkander gescheiden.

Raffles zag hoe Brand en Henderson een wenk kregen om van hun paarden te stijgen, omringd werden door een twaalfstal bereden soldaten, en toen rechtsomkeert maakten, om naar de gevangenis te worden geleid.

En Raffles glimlachte. Hij kende die gevangenis van In Salah zeer goed, althans van buiten. Het was een vrij groot, houten gebouw, van slechts één verdieping en met kleine getraliede vensters er in, dat eveneens buiten de stadswallen stond, op een kwartier gaans ongeveer van de kazerne.

Ook hijzelf moest afstijgen, de kapitein volgde zijn voorbeeld, en ook hij werd door een behoorlijk gewapend escorte naar het huis van den kapitein vergezeld.

Zij waren daar nog omstreeks een meter of tien vandaan, toen er bovenop het terras een mooie jonge vrouw verscheen, geheel in het wit gekleed, een beetje gepoederd, ook wel een beetje geverfd, maar die er heel aantrekkelijk uitzag, met haar blond pagekopje, en haar korte rokjes.

„Chérie!” riep zij al in de verte, terwijl zij in de kleine handen klapte, „ben je daar eindelijk? Wat heb je me ditmaal lang alleen gelaten! Ik heb mij zoo verschrikkelijk verveeld, en Toetoe heeft mijn vingerhoed ingeslikt, dat stakertje! De paardendokter is er al bij geweest, en zegt dat het niets beteekent. Kom maar gauw hier, ik zal...”

Plotseling hield zij op, want haar oog was op Raffles gevallen en zij bleef met open mond naar hem kijken, alsof zij iets wonderlijks, een soort van natuurverschijnsel zag.

Raffles glimlachte.

Hij wist zeer goed, dat blanken in dit gedeelte van Afrika zeldzaamheden zijn, en kapitein Marboeuf was nu eigenlijk gezegd niet de schoon-

ste vertegenwoordiger van het ras, met zijn plumpe gestalte, zijn hoepelbeenen, en zijn dronkaards gezicht.

De kapitein had even naar de jonge vrouw gewuifd, en zeide:

„Ik breng hier een man mee, die — iets met de justitie uitstaande heeft! Een gevaarlijk heerschap, dat in den leegen wijnkelder zal worden opgesloten, tot de politie hem komt afhalen. En ik hoop dat zij daar niet mee treuzelt, en mij spoedig van hem verlost. Het is John Raffles!”

Alsof hij in allen vorm werd voorgesteld, boog Raffles heel gracieus, maar de mooie Yolante riep uit, terwijl zij de handen ineen sloeg:

„O, maar dat is vreeselijk interessant! De echte John Raffles? Uit Londen? De Gentleman-Inbreker? En zal hij onze gast zijn, Armand?”

„Als je het zoo noemen wilt!” antwoordde de kapitein spottend. „Maar dan is het toch een gast dien ik liever zie gaan dan komen!”

„Maar mijnheer zal toch zeker met ons dineeren?” zeide Yolante met een pruillipje. „Je zult hem toch niet dadelijk in dien afschuwelijken kelder opsluiten? Wat ziet hij er stoffig en verbrand uit!”

Ongetwijfeld zou dit gesprek zonderling geklonken hebben in de ooren van iederen westering, indien het gevoerd ware geweest voor de villa van een Parijsche voorstad — maar dit was nu eenmaal in In Salah, dit was Afrika, hier gold een geheel andere maatstaf en hier was een vrouw, wie weet hoe lang reeds hier vertoevend, die een geheel ander inzicht had gekregen in verschillende zaken, en die over de misdaad denklijk heel anders dacht dan zij het waarschijnlijk als Parijsche, elegante vrouw had gedaan.

Wie een jaar daarginds heeft vertoeft, zal dit volkomen beamen.

Marboeuf toonde zich dan ook in het geheel niet verwonderd, maar zeide:

„Ik zal hem een kort verhoor afnemen, en voor mijn part kan hij intusschen wat eten, maar ik verzeker je dat hij goed bewaakt zal worden!”

„Kom dan binnen, mijnheer Raffles, en maak het u zoo gemakkelijk mogelijk!”

„Madame, ik ben u zeer erkentelijk,” antwoordde Raffles met groote hoffelijkheid.

De kapitein glimlachte en schudde eens met zijn hoofd. „Ga binnen, mijnheer!” zeide hij tenslotte. „En denk niet, dat gij zult kunnen ontsnappen, al is dit geen gevangenis. Ik heb een wijnkelder — waarin helaas al te weinig wijn is, naar mijn zin, en waar genoeg ruimte is, om een verblijf voor u te kunnen maken. En ik verzeker u, mijnheer Raffles, dat die kelder zoo

duchtig zal zijn afgesloten, dat zelfs gij er niet uit weg zult kunnen komen. Ik laat het huis door twaalf soldaten bewaken, en ik moet u er opmerkzaam op maken, dat zij strikt bevel hebben gekregen, onmiddellijk en zonder de minste voorafgaande waarschuwing op u te schieten, zoodra zij ook maar een puntje van uw neus buiten de deur zien verschijnen. Hebt gij mij begrepen?"

„Wel, ik zou zeggen dat uw woorden niet voor tweërlei uitlegging vatbaar zijn,

kapitein!" antwoordde Raffles spottend. „Naar binnen dan — want ik heb een honger als een paard en wij zullen eens met elkander praten!"

En het kleine troepje trok verder, en Raffles ging voorbij de mooie Yolante, die hem aanzag en nakeek met een blik, die Raffles heel wat te denken had kunnen geven — als hij hem slechts had willen opmerken.

VIJFDE HOOFDSTUK.

ONTSNAPPING.

Een huis in In Salah, zelfs dat van een westerling, een koopman, een regeeringscommissaris, een militair, heeft maar zelden meer dan twee of hoogstens drie vertrekken. In hoogst enkele gevallen zijn het er vier, wanneer het huis een verdieping heeft. De kapitein had intusschen niet te klagen, want Yolante was een vrouw van smaak en zij had de groote huiskamer, waar tevens gedineerd werd, tot een aangenaam verblijf weten te maken, de omstandigheden in aanmerking genomen. De tafel was helder gedekt met sneeuw-wit linnen, en de glazen blonken, er stonden hier en daar bloemen, die waarschijnlijk heel wat gekost hadden, daar zij van de oevers van de Middellandsche Zee hierheen waren gevoerd, het weinige zilverwerk blonk, er lagen hier en daar wat mooi ingebonden boeken, en met wat bonte zijden lappen had de jonge vrouw zooveel mogelijk van den gewitten muur aan het oog onttrokken.

Een jonge inboorling, gekleed in een kort busje en een wijde, witlinnen kniebroek, was druk bezig, wat koelte in het vertrek te brengen, door naastig aan het koord te trekken van een reusachtigen waaier, die met een zacht geruisch heen en weer bewoog.

Yolante had reeds een paar bevelen gegeven, en een tweede bediende, in een soort van uniform gekleed, die dan ook inderdaad de opasser van den kapitein bleek te zijn, kwam aandragen met een derde couvert.

Raffles had goede oogen, en een enkele blik had hem doen zien, dat de deur goed bewaakt werd door twee soldaten, met de bajonet op het geweer, en die er tamelijk barsch uitzagen.

Er was nog een tweede deur in het vertrek, die

een paar malen was opengegaan, en Raffles wist dat zij toegang gaf tot het slaapvertrek. En andere vertrekken waren er gelijkvloers niet.

Aan de voorzijde echter was deze huiskamer geheel en al open, en zag uit op de voorgaanderij. Deuren waren er volstrekt niet, en men kon des avonds het vertrek afsluiten met drie rieten rolgordijnen, die overdag op staken bij wijze van markiezen konden worden uitgezet of wel worden opgerold.

Maar over die gaanderij marcheerden twee schildwachts, die elkander tegemoet gingen. voorbij liepen, aan het einde van de gaanderij weer rechtsomkeert maakten, en zoo maar voortdurend heen en weer als automaten, met het geweer op den schouder. Wat verderop stond nog een groepje van vier soldaten, dat zich nu juist gereed maakte om neer te hurken en met oostersche gelijkmoedigheid strootjes te gaan rooken, met het geweer tusschen de knieën geklemd.

Men nam plaats aan tafel, en Raffles zeide tot zichzelf dat dit wel het zonderlingste verhoor was, hetwelk hij nog ooit had ondergaan. Zoo op het oog leek het heel gemakkelijk, den dikken Franschen kapitein eenvoudig neer te slaan, en de vlucht te nemen, maar bij eenig nadenken moest Raffles wel tot het inzicht komen, dat dit toch wel minder gemakkelijk zou gaan dan het zich liet aanzien. Madame Yolante zou schreeuwen, de soldaten zouden toeschieten, hij was ongewapend, en hij zou dadelijk weder overmand worden.

De maaltijd begon zwijgzaam. De kapitein zat tegenover Raffles en Yolante zat tusschen hen beiden in.

Er kwam een soort van soep ter tafel, waarin balletjes meel dreven, gezouten en gepeperd, en waarin Raffles fragmenten meende te ontdekken van een of ander gevogelte, vervolgens werden pasteitjes opgedragen, en toen het speenvarkentje zijn opwachting kwam maken, zeer smakelijk toe bereid door den inlandschen kok, toen begon de kapitein, nadat hij slechts wat voor zich heen had gebromd, en drie glazen wijn naar binnen had gegoten:

„En nu ter zake, mijnheer! Alvorens ik verder naar het noorden telefoneer, wat ik hier gelukkig tegenwoordig kan doen, moet ik zekerheid hebben aangaande uw persoonlijkheid. Ik heb u reeds gezegd dat die oude dwaas, die raaskalde over een verzonken stad, herhaaldelijk uw naam noemde, maar ik moet het uit uw eigen mond nog eens hooren dat hij zich niet vergiste.”

Raffles wierp den kapitein een eigenaardigen blik toe en vroeg:

„Zoudt ge mij gelooven, kapitein, als ik ontkende dat ik Raffles was?”

„Neen mijnheer!” antwoordde Marboeuf rustig.

„Wij zullen het dus maar laten bij mijn eerste verklaring, als gij het goed vindt,” hernam Raffles. „Ik zou het trouwens moeilijk kunnen ontkennen — terwijl mijn buit zich hier in uw huis bevindt!”

„Dat is een punt! Komaan, Yolante, vul het glas van mijnheer nog eens! Ik houd van arrestanten die zich niet laten bidden en maar spoedig bekennen! Ik heb eens een kerel gekend, die aan een boomtak werd opgehangen omdat hij een kameel gestolen had en dit tot het laatste oogenblik ontkende. Hij heeft mij verbazend veel last veroorzaakt. Vooral, omdat het naderhand bleek dat hij onschuldig was. Het heeft ons verbazend veel schrijfwerk gekost. Hoe vindt gij het wijntje?”

„Het is voortreffelijk, kapitein!” zeide Raffles en hij meende het, want de wijn was inderdaad uitmuntend.

„Op uw gezondheid dan, en onze aangename kennismaking, mijnheer Raffles!” zeide Yolante, het glas opheffend. „Je klinkt toch zeker mede, Armand?”

„Wis en waarachtig! Ik denk dat mijnheer in zijn land gehangen zal worden, maar dat belet mij niet, om de beleefdheid in acht te nemen en hem een lang en gezond leven toe te drinken!”

De glazen tinkten even tegen elkander, en de kapitein ledigde het zijne tot den bodem, en op hetzelfde oogenblik voelde Raffles, of althans hij verbeeldde het zich, dat de kleine voet van Yolante den zijne raakte.

En heel even keek zij hem aan over haar glas, waarvan zij kleine teugjes nam.

„En nu, mijnheer Raffles — mag men weten wat gij hier kwam doen?” ging de kapitein voort, zijn lippen afvegend.

„Ik kwam professor Ekvall helpen, die lang niet zulk een dwaas is als gij wel denkt, kapitein!”

„Wat? Gij wilt toch niet zeggen, dat hij gelijk had met zijn praatjes over die oude stad, zoowat vijfhonderd mijlen in het zuiden, die onder het zand begraven is?”

„Hij sprak van a tot z de waarheid, kapitein!” antwoordde Raffles eenvoudig. „Hij had een snel vervoermiddel noodig, zoo zeide hij mij in Londen, en ik bood hem mijn vliegmaschine aan!”

„En — hij nam uw aanbod aan, terwijl hij wist wie gij waart?”

„Toen wist hij het nog niet, kapitein — maar zijn dochter had het geraden, en ik heb het later ook aan hem gezegd! Hij vond het echter volkomen onbeteekenend, want hij dacht alleen maar aan zijn grootsche onderneming.”

Terwijl Raffles sprak, gevoelde hij, dat de oogen van Yolante voortdurend op hem gevestigd bleven. Hij wendde langzaam het hoofd naar hem toe, en nu zag hij die oogen, groot, schitterend, en met een veelzeggende uitdrukking er in, die maar voor een enkele uitlegging vatbaar was.

De kapitein scheen echter van dat oogenspel volstrekt niets te bemerken, maar krabbelde iets op een bloc-nootje en ging voort met zijn vragen, die Raffles volkomen naar waarheid beantwoordde — behalve wat aangaat de plek, waar zijn vliegmaschine was vernield.

De kapitein, blijkbaar in het beste humeur van de wereld, wreef zich in de handen, schonk Raffles eigenhandig nog eens in, en zeide toen, achterover in zijn stoel vallend:

„Mijnheer, ik ben u veel dank verschuldigd, want uw aanhouding zal mij zeker een dankbetuiging van mijn Regeering opleveren — en zeker ook van de uwe! Ik zal aanstonds telefoneeren en de rest moeten de menschen in het noorden dan maar doen. De politie uit de dichtstbijzijnde groote stad moet u maar komen halen, want op den duur zou ik u hier toch niet gaarne in huis hebben! Wat zeg jij ervan Yolante?”

„Het zal mij integendeel erg spijten, als mijnheer zoo spoedig weer vertrekt,” zeide Yolante langzaam. „Wij zien hier niet veel blanken, mijnheer Raffles, en die hier komen — zijn meestal niet veel zaaks. Ik vind het heerlijk eindelijk weer eens met een echten heer te spreken!”

„Nu maar — hoor eens even — ha, ha, ha!” barstte de kapitein uit, terwijl hij zich bulder-

lachend, met de handen op zijn buik weer achterover in zijn stoel wierp. „Dat is een heel goede grap! Mijn huishoudster Yolante schijnt niet kieskeurig uitgevallen te zijn?”

Een ijskoude blik van Raffles deed hem plotseling zwijgen. Hij had tot dusverre tegenover een hoffelijken geestigen gast gezeten, en nu zat daar plotseling weer de geduchte vijand, de man, naar wien de politie-autoriteiten van drie groote Europeesche rijken zochten, en eensklaps bekwam hem een kil gevoel van onbehagelijkheid, bij het zien van die staalharde, grijze oogen, die hem als het ware op zijn stoel schenen vast te nagelen. Hij knorde binnensmonds een paar vloeken, wierp zijn servet neer, keek een paar malen naar de deur, waar hij de soldaten wist, en zeide toen kortaf, na zijn horloge te hebben geraadpleegd:

„Het spijt mij, mijnheer, dat ik nu aan ons aangenaam onderhoud een einde moet maken. Ik weet nu, wat ik moet weten, en ik zal u moeten verzoeken, u gereed te maken om uw gevangenis te betrekken!”

„Maar mijnheer heeft nog niet eens zijn koffie en zijn likeurtje gehad!” riep Yolante uit. „Moet hij nu al naar dien akeligen kelder?”

Voor de tweede maal gevoelde Raffles de aanraking van haar kleine voet, en nu was er zeker van een vergissing geen sprake meer.

„Koffie is slecht voor de zenuwen, madame,” merkte Raffles op, zonder iets te laten blijken, „en het likeurtje hoop ik op een anderen tijd wel eens waar te nemen. Ik wil kapitein Marboeuf liever bevrijden van mijn tegenwoordigheid, die hem, zooals ik zeer goed begrijp, lastig moet zijn.”

Hij was reeds opgestaan, boog hoffelijk voor de jonge vrouw en vervolgde:

„Ik ben tot uw dienst kapitein!”

De kapitein riep een kort bevel en als bij tooverslag stonden er vier soldaten in de kamer, die Raffles dadelijk omringden.

De kapitein haalde een sleutelbos uit zijn zak, en zeide toen met een onaangenaam grijns-lachje:

„Ik zal u even naar uw logeervertrek brengen, mijnheer Raffles! Ik moet mijzelf overtuigen, dat gij het naar uw zin zult hebben — en ook niet zult kunnen vertrekken voor uw tijd! Ik heb veel hooren verhalen van uw wonderbaarlijke ontsnappingen, maar ik zal wel zorgen dat gij die hier niet kunt herhalen! Mag ik u verzoeken, uw zakken geheel te ledigen?”

„O, maar dat is een beleediging voor mijnheer!” riep de jonge vrouw uit. „Hij moet toch kunnen rooken! Laat hem tenminste zijn sigaretten en zijn lucifers!”

„Ik denk er niet aan! Hij zou brand kunnen stichten!” bromde de kapitein.

Reeds was Raffles begonnen met het ledigen van zijn zakken, waarin zich niet veel meer bevond, behalve een buideltje tabak, waslucifers, een zakmes, zooals ook de padvinders ze wel dragen, en een paar andere voorwerpen.

De kapitein verzamelde dat alles, scheen vooral zeer verheugd te zijn dat het mes in zijn bezit was. Weer gaf hij een kort bevel, Raffles boog voor Yolante die zich volstrekt niet scheen te kunnen schikken in het plotselinge vertrek van den gast, en toen ging de kleine troep de kamer uit, door een vrij breede gang, en een houten trap van tien treden af, tot een stevige kelderdeur, die met een modern, sterk slot gesloten kon worden.

En Raffles zag onmiddellijk bij het openen van de deur, dat het niet zoo gemakkelijk zou zijn, zonder eenig instrument, die deur aan de andere zijde te openen, want het sleutelgat liet niets door, daar het eigenlijke slot aan de binnenzijde een ijzeren plaat had, waartegen de sleutel stuitte.

Het hout was een paar duimen dik, zeer hard, en van zware scharnieren voorzien.

Maar dit was niet het ergste. De kracht van de bewaking school hoofdzakelijk in die inlandsche soldaten, die direct van hun vuurwapens gebruik zouden maken, en die zeker voor de deur van de gevangenis op post zouden worden gezet.

Het was alsof de kapitein zijn gedachten ried, toen hij met hem den duisteren kelder betrad, en licht maakte door een schakelaar om te draaien, want hij zeide grinnikend:

„Ik geloof niet dat gij u moeite behoeft te geven, mijnheer Raffles! Hier is huis zijn vier soldaten — en op het erf blijven er ook vier, den geheelen nacht en zoo zal het morgen ook zijn, en ik geloof dat het zelfs voor een man als gij zijt niet zoo gemakkelijk zou zijn, om door die haag van acht soldaten heen te breken! Gij ziet dat de kelder ruim is, en vrij zindelijk — voor een kelder in In Salah, ik heb er een tafeltje laten zetten, daarginds vindt gij een matras, een kruik met water en — — —”

„En een rek vol wijn!” vulde Raffles lakoniek den zin aan.

De kapitein keek hem van terzijde eens aan en hernam meesmulend:

„Ik hoop en verwacht dat gij mijn wijn met rust zult laten! Bedenk met hoeveel moeite ik dien kleinen voorraad heb bijeengebracht! Denkt gij nog iets noodig te hebben?”

„Het is hier uitmuntend, kapitein,” gaf Raffles

ten antwoord. „Ik ken hotelkamers die beter zijn, maar men kan nu eenmaal niet het onmogelijke vragen. Blijft dit licht branden?”

Het scheen een moeilijk vraagstuk voor den kapitein te zijn, hetwelk hij eindelijk oploste door te zeggen:

„Ik ga om elf uur naar bed, want morgen vroeg is er exercitie, en tot elf uur kan het blijven branden. Vooruit mannen — en denk om je plicht!”

De soldaten verlieten den kelder, en de sleutel knarste in het slot. Raffles was bij de deur gaan staan en hoorde de schreden van den kapitein zich verwijderen.

Blijkbaar waren twee soldaten achtergebleven.

En Raffles begon onmiddellijk met een onderzoek van zijn verblijf, want hij was er den man niet naar, om werkeloos te willen zijn.

Maar na een half uur begreep hij al wel, dat het, zonder eenig werktuig, uiterst lastig zou zijn, deze kelder te verlaten. De muren waren van zeer zware metselsteenen opgetrokken en overtrokken met een laag beton, teneinde het grondwater, maar vooral de insecten er buiten te houden. De vloer was van roode tegels gemaakt, die er zeker gemakkelijk uit te lichten zouden zijn, maar dan stuitte men op den rotsachtigen bodem, zoo hard, dat alleen het houweel er in kon doordringen. Er was een zeer kleine opening, zowat een halven voet in het vierkant, met een dikke tralie in het midden en dat met een venstertje was afgesloten. En door dat venstertje meende Raffles op geregelde tijden een witte gedaante te kunnen zien voorbijschrijden, langzaam en afgemeten, dat was zeker een van de schildwachts daarbuiten. Hij moest bekennen dat kapitein Marboeuf zijn maatregelen goed genomen had!

Het wijnrek bleek van houten latten gemaakt te zijn, en ook daaraan had hij dus niets om er een werktuig van te maken.

Het spreekt vanzelf dat Raffles op een reis als deze, zich niet voorzien had van een van die vele, zeer kleine werktuigjes, die hij anders in zijn haar, of in zijn schoenzolen wist te verbergen.

Zij zouden hem thans echter weinig gebaat hebben, bij zulk een afdoende bewaking van acht welbewapende soldaten.

Er viel niets aan te doen — hij zou wel geduld moeten oefenen, en op een betere gelegenheid wachten. En hij dacht aan Brand en Henderson, wier toestand zeker ook weinig benijdenswaard zou zijn en die misschien wel zouden pogen, uit de houten gevangenis te ontsnappen, om te trachten, hem te bevrijden.

En toen deed Raffles het beste, wat hij onder

de gegeven omstandigheden meende te kunnen doen — hij ging slapen.

Hij ontdeed zich alleen van zijn hooge laarzen, die hem tegen slangenbeten hadden moeten beschutten, trok het linnen colbertje uit, strekte zich uit op de matras, en sliep zooals gewoonlijk binnen vijf minuten, met in zijn ooren nog het gedempte gerucht van de eentonige voetstappen van de schildwachts daarbuiten. Toen hij wakker werd, was het volkomen donker in den kelder. En hij wist bijna onmiddellijk dat hij wakker geworden was door eenig gerucht bij de kelderdeur.

Hij kwam overeind zitten, en luisterde. En hij vroeg zich verwonderd af, wat dat geluid te beteekenen had.

Het klonk alsof er, in het donker, of bij onvoldoende licht, met den sleutel naar het slot werd getast.

Zeker werd de sleutel gehanteerd door een ongeoeffende, niet al te sterke hand, want het duurde eenigen tijd, voor hij eindelijk rond-draaide in het slot.

Ieder oogenblik meende Raffles het geluid van een worsteling te zullen hooren, maar tot zijn groote verwondering hielden de schildwachts zich volkomen rustig.

En nu ging de deur open, een lichtschijnsel drong naar binnen, heel zwakjes en het volgende oogenblik trad Yolante den kelder binnen, met een soort stallantaarn in de hand, die zij dadelijk in een hoek neerzette, zoodat het zwakke schijnsel niet van buiten af zichtbaar was.

Raffles was zoodanig overrompeld door deze plotselinge komst, dat hij onbewegelijk bleef staan, en hij kwam pas weer tot zichzelf, toen ze zonder de minste plichtplegingen en alsof het zoo behoorde, haar armen om zijn hals sloeg en met een vleiende stem aan zijn ooren heel zacht sprak:

„Ik kom je bevrijden, Raffles! Ik wil niet dat je hier blijft, en gevangen wordt genomen, maar...”

Raffles maakte zachtjes haar armen los, die nog altijd om zijn hals waren gestrengeld, en zeide op zachten toon:

„Gij hadt dit niet moeten doen, madame! Gij stelt u aan de grootste gevaren bloot. Aanstonds kunnen de soldaten komen, en...”

Yolante liet een kirrend lachje hooren en hernam heel zachtjes:

„De soldaten zullen je niet lastig vallen! Zie — daar liggen zij voor de deur, en slapen vast! Dat is mijn werk! Heb ik het niet handig gedaan? Ik heb hen zoeven door den oppasser wijn laten brengen — en daar heb ik zelf een

krachtig slaapmiddel doorgemengd! Ja, Yolante is niet zoo dom!"

„Maar — de andere schildwachts — zij die buiten op wacht staan?"

„Zij slapen! Het is juist het paleis van de Schoone Slaapster! Ik alleen ben wakker!"

„Kapitein Marboeuf?"

„O, die slaapt al vast, zonder dat ik daarbij heb behoeven te helpen! Hij heeft meer wijn gedronken dan goed voor hem is, le pauvre cher homme! Hij ronkt als een os! Verlies geen tijd — en verlaat dadelijk dezen kelder! Ik zal zorgen dat er een paard voor u gezadeld wordt. Ga dadelijk weg uit In Salah, voor uw vlucht ontdekt wordt!"

„Ik ben u zeer erkentelijk, madame — maar ik mag mijn vrienden niet in den steek laten!" antwoordde Raffles, en hij wist waarlijk niet goed wat hij doen moest, om zich los te maken van die vrouw, die haar mooie oogen niet van zijn gelaat afwendde.

„Dat moogt gij niet doen! Gij moet dadelijk vluchten!" riep Yolante verschrikt. „Alles zou verloren kunnen zijn als gij u hier te lang blijft ophouden!"

„Ik ga niet heen zonder hen, madame!" antwoordde Raffles kortaf. „Ik stel het zeer op prijs wat gij voor mij gedaan hebt, maar — mijn vrienden laat ik hier niet achter, ik denk er niet aan! Wat u zelf aangaat — ik moet de verzekering van u hebben, dat gij uzelf niet in gevaar hebt begeven om dit te doen!"

Yolante haalde minachtend de schouders op en antwoordde:

„Ik kan Marboeuf om den vinger winden! Achteraf zal hij het denkelijk een goede grap vinden!"

„Kapitein Marboeuf schijnt dus weinig lastig te zijn uitgevallen?" vroeg Raffles, met een weinig ironie in zijn stem.

„Hij is juist bijzonder jaloersch! Maar dat laat mij koud. Boven alles gaat thans bij mij John Raffles te kunnen redden, omdat — omdat ik hem zoo bijzonder sympathiek vind!"

„Ik stel die gevoelens op prijs, Madame," zei Raffles, tamelijk koeltjes, „en in ieder geval dank ik er mijn tegenwoordigen toestand aan — die niet zonder belofte voor de toekomst is. Ik blijf echter bij mijn voornemen, alles in het werk te stellen, om mijn vrienden te bevrijden. Natuurlijk vooropgesteld, dat gij mij dit niet wilt beletten!"

„Ik zal u niet verraden, dat kunt gij wel begrijpen — maar ik weet dat al mijn moeite nu vruchteloos is geweest!" zeide de jonge vrouw zuchtend.

„Zoudt gij mij niet bevrijd hebben, madame, als gij kennis hadt gedragen van mijn voornemen?" vroeg Raffles glimlachend.

Yolante aarzelde een kort oogenblik en antwoordde toen:

„Ik zou het in ieder geval hebben gedaan, daarvan ben ik zeker."

„Ik bemerk dat wij het eens worden! Natuurlijk kan ik er geen oogenblik aan denken, mijzelf uit de voeten te maken, en mijn vrienden aan hun lot over te laten. Geloof gij dat de omgeving van het huis streng bewaakt wordt?"

„O, neen! De soldaten zijn thans allen in de kazerne en de tien mannen, die dit huis moesten bewaken, om u de ontvluchting te beletten, zijn allen in een diepen slaap gedompeld."

„En gij weer zeker, dat voor u geen kwade gevolgen kunnen voortvloeien uit uw daad?"

„Hoegenaamd geen! Marboeuf zal wel wijzer zijn, aan aan de groote klok te hangen, dat het Raffles was, die hij gevangen hield! De soldaten begrijpen er natuurlijk niets van, en de ijdelheid van den kapitein verbiedt hem wereldkundig te doen worden, dat hij Raffles heeft laten ontsnappen! Ik verzeker u dat gij u volstrekt niet behoeft te bekommeren om mijn lot!"

„Dan ben ik dus op dat punt gerustgesteld. Weet gij waar zich de juweelen van de Chaamba's bevinden, die ik hun ontnomen had?"

De jonge vrouw maakte een gebaar van schrik en fluisterde:

„Waarom vraagt gij dat? Gij wilt die juweelen toch niet medenemen?"

„Dat ben ik integendeel vast voornemens, Madame!" antwoordde Raffles bedaard. „Ik heb er heel wat moeite voor moeten doen om ze in mijn bezit te krijgen en ik ben er niet de man naar, dat alles zoo spoedig weer prijs te geven! Natuurlijk — tenzij het u in moeilijkheden zou brengen!"

De vrouw scheen een oogenblik diep na te denken en toen zeide zij plotseling, Raffles bij den arm vattend:

„Ik laat u volle vrijheid om te doen wat gij wilt — maar dan moet ik u om een tegendienst verzoeken!"

„Vraagt mij wat gij wilt, madame, en als een mensch het kan verrichten, dan zal ik het doen!"

„Neem mij mede, voer mij weder naar het noorden terug!"

„Gij meent toch zeker niet wat gij daar zegt?" riep Raffles ontsteld uit.

„Ik meen het integendeel in vollen ernst. Ik verveel mij hier. Ik heb hier geen leven! Ik dacht dat ik mij er in zou kunnen schikken, maar het gaat niet. Eerst trok het vreemde mij aan, maar

wat in romans aantrekkelijk lijkt, dat is het in de werkelijkheid maar al te dikwijls heel wat minder."

"Gij behoeft niet verder te gaan, madame!" viel Raffles haar gehaast in de rede.

"Maak u zoo snel mogelijk reisvaardig, en als het kan, zorg dan voor mannenkleederen! Gij zult dan veel minder opvallen — en wie weet

zou de kapitein in zijn wraakzucht, onzen toelag doorziend, niet overal seinen dat wij gevlucht zijn in gezelschap van — een mooie jonge vrouw!"

"Ben ik dat?" vroeg Yolante, het gelaat schelms naar Raffles opgeheven.

"Ik maak zelden complimenten madame," antwoordde Raffles eenvoudig. "En laten wij ons nu haasten — de tijd dringt!"

ZESDE HOOFDSTUK.

DE VRIJHEID TEGEMOET.

Yolante had de hand van Raffles gegrepen, nadat zij de lantaren weder had opgenomen, en voerde hem behoedzaam langs de lichamen der slapende schildwachts naar de gang, en wilde hem reeds naar de trap voeren, toen Raffles haar weerhield, en fluisterde:

"Een oogenblik! De uniform van een van die mannen kan mij misschien wel te pas komen! Tenzij — nogmaals — tenzij gij liever niet wilt weten, op welke wijze ik denk te vluchten!"

"Zou ik het niet moeten weten, terwijl ik u vergezel?" fluisterde de jonge vrouw terug. "Ik heb u immers noodig! Alleen zou ik nimmer durven reizen door die woeste streken. Maar ik weet iets beters! In de kast op de slaapkamer hangen nog luitenants-uniformen van Marboeuf, toen hij nog slank was, en die u waarschijnlijk wel zullen passen! Kom spoedig mede — ik zal er ook een aantrekken!"

De tocht werd voortgezet, en de jonge vrouw voerde Raffles de slaapkamer binnen, waar Marboeuf reeds op zijn bed lag te ronken. En het moet gezegd worden dat hij geen fraai schouwspel opleverde, met zijn rood, vlekkerig, breed gezicht, zijn slap openhangenden mond, zijn verward, grijs haar, en het sonore getrompetter, dat diep uit zijn keel opklonk.

De jonge vrouw had even een minachtenden blik op hem geworpen, opende haastig een kast, nam er een uniform uit, en wierp die Raffles toe met de woorden:

"Trekspoedig aan! Onderwijl ga ik in de woonkamer mijn rijkostuum aantrekken. Apropos — acht gij het niet nuttig, de telefoondraad door te snijden?"

"In alle andere omstandigheden zou ik zeker niet aarzelen dat te doen madame," antwoordde Raffles. "Maar ik weet wat er in deze streken kan afhangen van een goede telefoonverbinding! Overal breken opstanden uit, en het mocht eens noodig zijn, dat kapitein Marboeuf spoedig hulp troepen uit het noorden noodig heeft! Wij zullen dus genoodzaakt zijn, te reizen over plaatsen waar zich nog geen telefoonverbinding bevindt en waar nog geen station voor draadlooze is."

De jonge vrouw had snel een rijcostuum gegrepen, en ging ermede het aangrenzende vertrek binnen. Raffles ontdeed zich haastig van zijn bovenkleederen en trok de uniform aan van khakikleurig linnen, die hem tamelijk goed bleek te passen. Hij gespte den sabel om die hij vond staan, drukte de platte kepi op het hoofd, en een blik in den spiegel overtuigde hem, dat hij met zijn vermomming tevreden kon zijn. Een oogenblik daarna trad Yolante weder binnen. Zij droeg nu een wijde rijbroek van dun laken, een soort kaplaarzen, een wit sporthemd, en daarover heen een dun jasje. Het kortgeknipte haar was gedekt door een klein vilthoedje. En Raffles moest bekennen dat zij er allerliefst uitzag.

Zij trad op het bed toe, waar de kapitein onder zijn muskietengaas lag te slapen, en zeide toen zachtjes:

"Vaarwel, kapitein Marboeuf! Ik heb je drie van mijn mooiste jaren geofferd, en ik geloof dat wij elkander iets meer verschuldigd zijn. Binnen een maand zul je mij vergeten zijn! — en binnen een dag zal ik het jou hebben gedaan. Ik vergeef je die drie jaren en ik zal

trachten niet al te slecht over je te denken!"

Zij griste nog snel hier en daar wat juweelen bijeen, ringen en armbanden, een paarlencollier, een klein valies met zelfs in Afrika onmisbare toiletartikelen, deed het dicht, en zeide tot Raffles, zonder verder meer naar den kapitein om te zien:

„Ik ben gereed, laten wij spoedig gaan. Ik zal zelf mijn paard wel zadelen in den stal."

„En de juweelen?"

„Mijn hemel — denkt gij daar zelfs nu aan?"

„Zij nemen voor het oogenblik zelfs de voor naamste plaats in mijn denken in, madame!"

De jonge vrouw deed een paar stappen op hem toe, haar kleine hand rustte een wijle op zijn schouder, en zij zeide hoofdschuddend:

„Gij zijt een zonderling man! Denkt gij ooit wel eens aan — andere zaken?"

„In gevallen als deze zelden, madame!"

Nog een oogenblik bleven haar schitterende oogen diep in de zijne zien, maar daarin las zij niets dan een weinig ongeduld, koele hoffelijkheid, en voorts — een al te duidelijke, volmaakte onverschilligheid voor haar bekoorlijkheden. Zij beet zich even op de lippen, wendde zich weer af, en zeide, zelf kortaf nu:

„Ik zal voor een lastkameel zorgen. De kleine Brisca, mijn bruine bediende, is mij blindelings toegedaan. Wij kunnen het dier tijdelijk ergens door hem laten heenleiden, en — dan moeten wij maar op ons goed gesternte rekenen! Ik zal u brengen naar de plaats waar het goud is. Maar het is een zware vracht, weet gij!"

„Haar zwaarte is juist haar grootste aantrekkelijkheid, madame!"

„Op weg dan!"

Beiden gingen de schaars verlichte kamer uit, uitgeleide gedaan door een geweldigen snurkstoot van den kapitein, die klonk als een bazuin klank.

Het goud bleek zich te bevinden in een goed afgesloten kast, waarvan de jonge vrouw de deur opende met een sleutel, dien zij uit de slaapkamer had meegenomen.

En terwijl Raffles begon, de kisten en zakken tot voor de achterdeur te slepen, die uitzag op het achtererf, sloop Yolante de houten trap af, van vijf treden en verdween in de duisternis.

Raffles hoorde bijna onmerkbaar de staldeur piepen, en toen kwam zij weer te voorschijn met drie paarden.

„Dat is alles wat wij aan paarden hebben!" zeide zij fluisterend.

„Onderweg zullen wij er nog wel een vinden!" meende Raffles. „De lastkameel?"

„Brisca gaat hem halen. Het dier is gelukkig

goed uitgerust en graast in een kleine weide hier vlakbij."

„Hoe komen wij buiten de enceinte van de kazerne?"

De jonge vrouw liet een kreet van schrik hooren, snel onderdrukt, en zeide toen:

„Dat is waar — de poort is wel niet op slot, maar zij wordt bewaakt door een schildwacht!"

„Dan moeten wij dien schildwacht uit den weg ruimen!"

„Wat! Gij zoudt hem toch niet willen dooden?"

„Ik denk er niet aan, madame! Ik beneem niemand het leven — tenzij het moet om mijn eigen leven te beschermen! Maar wij moeten een middel verzinnen, hem tersluiks te overvallen. Gij moet regelrecht en openlijk op de poort toerijden. Gij zult toch wel eens meer te paard uitrusten?"

„Nooit om één uur in den nacht!"

„Het doet er niet toe! Dit is het eenige middel. Hij zal u natuurlijk herkennen, en u misschien willen aanhouden!"

„Dat doet hij zeker!"

„Des te beter! Ik zal dan in de duisternis op hem toesluipen en hem met een enkelen slag neervellen en knevelen! Maar eerst moet de kameel opgeladen zijn. Geef die bruine knaap zijn bevelen, en zeg hem dat hij u op den voet moet volgen, met een kameel en de beide paarden.

Juist op dat oogenblik klonken er gedempte stappen, en statig kwam een lastkameel aanstappen, bij het touw gevoerd door een knaap van een jaar of zeventien, bruin als koffie en geheel kaal geschoren.

Hij liet het dier knielen, en Raffles begon de kisten en zakken zoo snel hij kon op het houten karkas te stapelen, een soort van dubbele draagbaar, op den rug van het dier bevestigd. En terwijl hij dit deed ging Brisca de paarden halen, en nu stonden allen daar gereed in de schaduw van het huis.

Alles was stil, men hoorde slechts het tjirpen van de krekels en heel in de verte het schorre gebel van een hyena. In de kazerne sliepen allen, op de weinige wachtposten na.

Raffles wachtte nog een kort oogenblik, en beval toen:

„En nu opgepast! Ik zal voorgaan, en zoo ver mogelijk langs den wal voortsluipen, tot aan de poort. Zoodra ik uw stem hoor, zal ik weten dat het oogenblik om te handelen is aangebroken."

Yolante wierp zich zonder een woord te spreken in het zadeld van haar paard, een zeer fraaien schimmel, Brisca klapte even met de tong, de kameel rees op, en volgde hem gehoorzaam, ter-

wijl de knaap de paarden aan den teugel met zich meevoerde.

Maar reeds was Raffles om het huis heengesloopen, en met een vrij grooten omweg bereikte hij de omwalling, en sloop langs haar voet voort in de schaduw, door dien aarden muur geworpen. Op een afstand van vijftig meter zag hij den inlandschen schildwacht dicht bij de poort staan, onbeweegelijk als een standbeeld en de armen rustend op den loop van zijn geweer.

Maar plotseling kwam er beweging in den man. Hij had blijkbaar Yolante zien aankomen en trad op haar toe, met het geweer in den aanslag.

En Raffles hoorde hem in het dialect der Senousis de waarschuwendende woorden toeroepen, die hij als schildwacht verplicht was uit te spreken, tot iedereen die des nachts het terrein der kazerne wilde verlaten.

En toen klonk de vrij luide stem van de jonge vrouw ten antwoord.

De schildwacht stond met zijn rug naar Raffles gekeerd, die met drie of vier tijgersprongen bij hem was.

Bij den laatsten sprong hoorde de man hem, en wendde zich bliksemsnel om, maar toen was het reeds te laat. Sneller dan de gedachte schoot de gebalde vuist van Raffles uit, en trof hem tegen de kaak. Als een blok viel de man om, en ter aarde, terwijl zijn geweer hem ontgleed.

Zoo vlug hij maar kon, bond Raffles den man, stopte hem een doek in den mond, trok hem in in den schaduw van den ringmuur, en bond hem daar stevig vast aan een voor paarden en muilezels bestemde paal.

Toen duwde hij vlug de hooge poortdeur open, en het kleine groepje begaf zich ijlings naar buiten en reed over een soort van grasvlakte voort, zonder dat er een woord werd gesproken, totdat de jonge vrouw haar paard inhield en zich tot Raffles wendde:

„Hier is een plek, waar Brisca en ik voorloopig kunnen wachten. Gij kunt van hier de gevangenis zien liggen. Vijf minuten gaans van hier is de weide van de paarden. Daar graast op het oogenblik nog een dier van mij, dat ik pas gekocht heb, en dat deze knaap zal opvangen.

„Alles gaat prachtig!” meende Raffles. „Ik behoef niets anders meer te doen dan mijn vrienden te gaan halen!”

„Gij denkt er gemakkelijk over!” zeide de jonge vrouw met lichten spot. „Denkt gij soms dat gij maar hoeft binnen te gaan, en te zeggen dat ze nu de gevangenen moeten uitleveren?”

„Dat denk ik inderdaad!” antwoordde Raffles rustig. „Vergeet gij soms dat ik een luitenant ben?”

„Maar een luitenant dien zij daar nooit gezien hebben!”

„Wat zou dat? Ik kan van een naburigen post zijn!”

„Onmogelijk! Die zou zich eerst bij den gevangenis-directeur hebben moeten aanmelden, want dat is hier voorschrift. Bedenk ook dat gij geen enkel bevel kunt toonen van uwen kapitein en dat het reeds diep in den nacht is.”

Raffles dacht een oogenblik met gefronste wenkbrauwen na, en vroeg:

„Kunt gij mij soms ook mededeelen, waar zij mijn vrienden hebben opgesloten?”

„Dat moet geweest zijn op de eenige verdieping van de gevangenis, aan den achterkant, want zij was ditmaal zoo goed als geheel gevuld. Ik ging bijna iederen dag met Marboeuf mede, omdat ik versnaperingen mocht ronddeelen onder die ongelukkigen, en ik weet het dus. Verleden week waren er nog maar twee of drie cellen vrij in denzelfden vleugel.”

„Hoe is de bewaking?”

„O, die is al heel primitief! Er is een vrij groote poort in het midden, onder een soort van uitkijktoren, en op dien toren staat een schildwacht, en verder zijn er nog twee, die de ronde doen om de geheele gevangenis heen. De eene heeft den rechtervleugel, de ander den linkervleugel voor zijn rekening.”

„Hoe hoog is het dak van den grond?”

„Hoogstens twaalf meter! De middentoren is natuurlijk veel hooger.”

„De wanden zijn zeker glad?”

„Volkomen! Het hout is aan de buitenzijde met klei bestreken, gemengd met schelpen, die een soort van kalk vormen. Zelfs een aap zou er niet langs omlaag kunnen klauteren.”

„Staan er palmen rondom de gevangenis?”

„Alleen aan de achterzijde!”

„Dan verzoek ik u, mede te gaan, nadat Brisca het paard uit de weide heeft opgevangen. Een zadel en een tuig koopen wij onderweg wel.”

„Wat wilt gij dan doen?”

„Dat zal van de omstandigheden afhangen! Vooruit, jij kleine, bruine schelm!”

De knaap zag zijn meesteres vragend aan, deze sprak met hem even in zijn eigen taal, de jongen snelde weg, als een schaduw, en even onhoorbaar, en toen kwam hij een oogenblik daarna terug met een zeer fraai rijpaard, dat alleen maar een halster droeg.

„Laten wij gaan!” zeide Raffles kortaf.

Dit was een tamelijk gevaarlijke tocht, over de vlakte naar de gevangenis, maar het troepje zocht zoo spoedig mogelijk dekking in een vrij groot palmbosch, dat zich op omstreeks honderd

passen terzijde van de gevangenis verhief. Daar gekomen, hield Raffles zijn paard in, en zeide op gedempten toon:

„Wacht mij hier — ik zal eerst eens pools-hoogte gaan nemen.”

„Denk om de schildwacht!” zeide de jonge vrouw ongerust. „Zij schieten onmiddellijk als zij iets verdachts zien bewegen.”

Raffles knikte haar slechts even toe, sprong van zijn paard, en sloop naar den hoek van de gevangenis, daar, waar zich de cellen van zijn beide vrienden moesten bevinden.

Hij had dien hoek bijna bereikt, toen zijn scherp oor lichte voetstappen en het kraken van ledertuig hoorde.

Een der beide schildwachts naderde.

En het volgende oogenblik kwam den man om den hoek, zag Raffles, slaakte een schorren kreet, en wilde zijn geweer aanleggen, maar reeds was Raffles bij hem, greep hem om het middel, lichtte hem op, en wierp hem met kracht ter aarde. De man had zijn geweer moeten prijsgeven, maar nu tastte hij naar zijn dolk, nog op een knie liggend, en met zijn koolzwarte oogen Raffles aanziende, maar zonder dat hij er aan dacht om hulp te roepen.

Voor hij weer overeind was, had een met verschrikkelijke kracht toegebrachte vuistslag den strijd reeds beslist. De man lag bewusteloos tegen den voet van den muur. Hij onderging hetzelfde lot als zijn kameraad, en Raffles bond en knevelde hem stevig.

En nauwelijks was hij daarmee klaar, of hij hoorde boven zijn hoofd heel zacht het gefluit van den merel.

Het was het bekende sein, en Raffles begreep, dat zijn makkers klaar wakker waren en iets hadden moeten hooren van de korte worsteling.

Hij ging een paar meters van den gevangenis-muur afstaan, die inderdaad volkomen glad was, en slechts hier en daar door smalle venstertjes onderbroken en beantwoordde het sein op dezelfde wijze.

Even bleef het stil, en toen klonk daarboven een zachte stem, nauwelijks hoorbaar, die fluisterde:

„Ben jij het Raffles?”

„Ja! Jij daar, Brand?”

„Met Henderson!”

„Hebben ze jullie in één cel opgesloten?”

„Neen — maar Henderson wist een gat in den tusschenmuur te maken, met behulp van een grooten spijker, dien hij uit den vloer wist te trekken. Wij hebben al vier vloerplanken losgemaakt, en de tralies doorgevild — gelukkig

heb ik een klein vijltje uit de reparatiekist aan hun oog weten te onttrekken!”

„Kun je je niet laten zakken?”

„Onmogelijk! Wij hebben volstrekt geen touw of iets wat er op lijkt en de muur is zoo glad als een biljartlaken. Wij durven ook niet naar beneden springen, want de hoogte is zoo groot — en wij vreezen voor den schildwacht!”

„Waarom brak je de planken uit den vloer?”

„Wij wisten dat de cel beneden ons verlaten is! Maar die planken hielpen ons niet veel — de vloer is van gewapend beton! Er is geen doorkomen aan! Weet je niets beters? Heb je een ladder?”

„Neen Brand, zoover gaan mijn hulpmiddelen niet — maar laat mij even op iets anders peinzelen.”

En Raffles keek rond.

De vlakte was volkomen verlaten, maar op een afstand van omstreeks vier meter van den gevangenis-muur stonden een aantal palmen, waarvan de kruinen ver boven het gevangenisdak uitstaken.

En toen hij die zag, glimlachte Raffles en fluisterde opnieuw naar boven:

„Heb nog een oogenblik geduld en houd je doodstil, ik geloof dat ik iets gevonden heb!”

„Maar — de schildwachts?”

„Buiten gevecht gesteld! Maak je dienaangaande maar niet ongerust! Wacht op mijn terugkomst — en verroer je niet.”

Raffles keerde zoo haastig hij kon naar het beschuttende palmboschje terug, en bracht Yolante met enkele woorden op de hoogte van wat er was voorgevallen.

Zij luisterde verbaasd en ook wat ongerust toe, en sprak nu:

„Maar — hoe wilt gij hen redden? Wij hebben geen touwladder, geen gewone ladder — niets van dien aard!”

„Neen — maar wij hebben een palmboom en wij hebben een kameel!” antwoordde Raffles.

„Wat wilt gij daarmee zeggen?” vroeg de jonge vrouw verwonderd. „Wat kunt gij daarmee uitrichten?”

„Dat zult gij spoedig genoeg zien. Maar zend den knecht weg, wij hebben hem niet meer noodig en hij zou ons maar in den weg zijn.”

En Raffles zag tot zijn verwondering dat de jonge vrouw tranen in de oogen had, toen zij haar kleine hand legde in die van den kleinen bruinen jongen, de eenige wellicht voor wien zij hier werkelijk vriendschap had kunnen gevoelen.

En de kleine bruine jongen sloop weg in de duisternis en verdween.

Het kleine troepje had zeer snel den korten af-

stand tot den hoek van de gevangenis afgelegd die daar volkomen afgezonderd lag buiten de stad.

Raffles steeg onmiddellijk af, na de beide mannen met het fluitsein weder te hebben gewaarschuwd, en begon alles bijeen te zoeken wat hij aan sterke touwen meevoerde. Het was wel niet heel veel, maar het was toch voldoende om er den kameel mee aan den palmboom te spannen, na het touw eerst door een zeer sterken ring te hebben gehaald, die ongeveer een meter boven den grond in den gevangenis muur was bevestigd.

En eindelijk begreep Yolante, wat Raffles van plan was. Hij sprak een liefkoozend aanmoedigend woord tot de kameel, die dadelijk aantrok, even aarzelde bij den ondervonden tegenstand, maar toen doorzette.

De nog jonge palmboom boog als een ietje, en naderde van boven tot op een meter afstand ongeveer het celraam, waarvan Henderson met zijn geweldige vuisten de doorgebogen tralies reeds had terzijde gebogen. Verder kon de boom

niet, want dat werd belet door den dakrand, waartegen de kruin reeds rustte.

Maar Brand en Henderson hadden reeds begrepen wat er gaande was, en staken een van de uit den vloer gelichte planken door het raam die zij vastzetten in het reeds gemaakte vloergat, en toen zag men hunne gedaanten een voor een voorzichtig over dat smalle bruggetje kruipen op handen en voeten, tot zij den sterk gekromden palmboom konden omvatten en zich naar beneden lieten zakken.

Een oogenblik daarna drukten de drie mannen elkander zwiwend de hand, en vlug deelde Raffles aan de verbaasde, zoeven bevrijde mannen mede wie Yolante was, en hoe ze hem had weten te bevrijden — en van dat oogenblik af had zij zich een onverwoestbaar monument gesticht in het hart van den braven Henderson!

Er werd trouwens niet veel tijd verloren met praten, maar allen stegen te paard, de kameel werd losgemaakt en zoo snel de dieren maar wilden loopen, trokken zij in noordelijke richting de woestijn in.

AVONTUUR EN ROMANTIEK

IN DE DIERENWERELD. Uiterst boeiende verhalen van onverschrokken reizigers, die de wildernis zijn ingetrokken, en daar in de meest onherbergzame oorden hebben verkeerd, te midden van de grootste gevaren, vaak ten prooi aan de hevigste ontberingen.... De lezers worden als 't ware opgenomen, om met hen de magische natuurpracht en de onbeschrijflijke geheimzinnigheid te ondergaan van de rimboe, om mee te trekken naar onbetreden bergtoppen en spelonken.... Deze verhalen, boeiend als welke ook, zijn zoo bijzonder aantrekkelijk, omdat ze

GEEN FANTASIE, MAAR WERKELIJKHEID

zijn, want ze zijn ontleend aan 't beroemde standaardwerk van den grooten Duitschen dierkundige DR. A. E. BREHM, aangevuld met spannend beschreven jachtavonturen van latere wildernisreizigers.

UITSTEKENDE PERS — DANKBARE KOOPERS!

Zelden is een werk met zoo algemeene waardeering ontvangen! Bekende paedadogen als Fr. M. Ludwinus en wijlen Stamperius gaven 't werk 'n warme aanbeveling mede als uitnemende lectuur voor de jeugd. De Pers schrijft: „Interessant, onderhoudenden leerzaam”. „Echt iets voor jongens-natuurlijkhebers; bovendien zijn er ook zulke meisjes.” „Men schaffe zich dit werk aan!” Van de vele enthousiaste koopers volstaan we met te noemen den Heer A. Ament te Blerick, die schrijft: „Dit boek bevat me buitengewoon! Ik heb alle boeken van Jack London en James Curwood gelezen, dus meen over goede kwaliteit mee te kunnen praten! Ze zijn bovendien een pracht aanwinst voor m'n boekenkast.”

1620 bladz., ruim 45 kleurendrukplaten, 150 foto's, 180 teekeningen, dit alles tezamengebracht in drie kloeke deelen in stevige linnen prachtbanden gebonden. Om een ieder in de gelegenheid te stellen van deze unieke aanbieding te profiteeren, hebben wij gemakkelijke betalingsvoorwaarden gesteld. Reeds met f 1.— per maand kunt U zich dit standaardwerk aanschaffen. Franco toezending geschiedt onmiddellijk na ontvangst van onderstaanden bon.

BON

in te zenden aan N.V. Roman-, Boek- en Kunsthandel
H. Nelissen, Leidschegracht 72, Amsterdam. Postrekening
No. 60092.

Ondergeteekende wenscht franco te ontvangen de drie in prachtband gebonden deelen van „Avontuur en Romantiek in de Dierenwereld”, tegen betaling à contant van f 9.— / tegen 3 betalingen van f 3.20 / tegen 10 betalingen van f 1.—. Het bedrag ad f 9.— / de 1e maand. termijn van f ..... is heden door mij verzonden. (Doorslaan wat niet wordt verlangd).

NAAM: .....

L. L.

ADRES: .....

